

OPA

Mndrejc Puved

Februar 2020

KAZALO

NAMESTO UVODA.....	3
KRIŽEM KRAŽEM.....	4
HANA.....	4
PETER.....	13
GRETA.....	16
SEIA.....	19
MOMI.....	21
CRISTIN.....	24
HANSINA.....	25
LENA.....	27
JANIKA.....	30
TOMI.....	32
HANZI.....	35
OPA.....	37
OSLO.....	37
Jetebori.....	39
Helsinbori.....	42
Malmo.....	44
Kebenhavn.....	47
Hamburg.....	49
Amsterdam.....	52
PARIS.....	55
AVINJON.....	60
Barcelona.....	68
Nauk.....	70

NAMESTO UVODA

To so bili eni drugi časi, a ne samo v smislu, ko smo bili pa mi mladi, je blo (bilo) pa vse drgač (drugače), no tudi, a bolj v smislu na današnje dosežke znanosti, ko je samo po sebi umevno, takrat se pa še nakazovalo ni, vsaj ne v naših horizontih, če so kje kakšni tajni agentje že sestavljali vsemogočo sledilno napravo, danes imenovano mobilni telefon, nismo imeli pojma.

Ja res, so bili časi ko še ni bilo interneta, Gugita, pa vendar smo sanjarili, u kaj vse ne, tako da imam včasih občutek, če nismo mi več in bolje sanjarili. Ne nazadnje, brez Garmina se izgubiš in vidiš, kaj vse ne in je potem tisto fajna potovanja, ker vse znano in pričakovano, dan današnji že vsak ve.

Pol (potem).

Sem napisal v sklopih, čeprav bi se morali sklopi prepletati. Vsaj časovno, če ne celo vsebinsko.

A zakaj?

To je pa tko.

Sem že par knjig 2 ali več krat prečital, ker ...

Ker je sicer utečena praksa, da se zgodbi, zgodbe prepletajo, a eni znajo tako zakomplicirati, da ti včasih čez celo knjigo ni jasno. To je sicer redko, a ne nenavadno. Ponavadi je ena zgodba supernajbolšmožnfajn (zares najbolje možno dobra), druga ali ostale pa niti ne tako, tako da te prime da bi ta fajna še kdaj prečital, pa jo ne, ker je včasih prav težko slediti, ta fajni. In to me precej jezi. Ko bi vsaj uporabili drugo črkovno vrsto, če že ne more poglavij označiti.

In zato je sklop vaških posebnežev, ne kronološko nanizanih, kar mi je prej na misel prišlo je prej.

Potem je sklop zaradi katerega sem se sploh spravil pisati, ena kičasta ljubezenska zgodba, a samo za branje, za prisostvovanje pa vse ostalo razen slednjega.

Vmes so pa še razmišljanja med tem in onem, so označena z drugo črkovno vrsto, če ti bo prvi odveč, komot vse ostale preskočiš in se potopiš v čare, kakršne že, bo le treba naprej brati, če češ zvedet.

In tko.

KRIŽEM KRAŽEM

HANA

"V katerih drugih okoliščinah, bi jih do sedaj že slišal, trenutno pa imam vse dostope, prihode zapečatenе. Moram vse na novo premisliti. Če ne bi tako omamno dišal bi tudi tebe že zdavnaj poslala v tri krasne. V resnici se ne bi niti nič razvilo. No, saj se tudi sedaj ni ne vem kaj, a več kot to pa sigurno ne. V drugih okoliščinah, pa raje ne pomislim."

Sedela sva na skali nad malim pristaniščem, gledala sončni zahod, tu je že skoraj pravi, se skrije za obzorje, a tudi takoj ven pokuka, pa tudi ko ga ni se vidi ožarjeno nebo na severu. Ne ni na zahodu. Nekje na severu se staknejo zahod sever in precej blizu vzhod.

Molčala sva precej dolgo. Bi si mislil, da sem kaj takega rekel, saj veš, punce znajo zakomplicirati iz ljubega mira, no, vsaj ne razumljivo, ali pa vsaj ne pričakovano.

A tu nisem imel kaj dodati. Tako in tako skoraj nisem pomemben. Malček prisoten, pa še to ne vem če se ni zmotila in razpreda o kom drugem.

"Mi pa moraš, pod obvezno dati naslov, da se ti oglasim, kadar kaj okoli pridemo. Bova potem videla, če boš še fraj, sama pa zopet na normalnih osnovah, potem pa, oj kaj vse ne. Boj se Vikinških punc!"

Narvik je med interralovci pod mus (must see).

Se nas je kar kaj skobalilo z vlaka, ki te prepelje preko planin med Švedsko in Norveško. Pokrajina se na Švedskem po malem dviguje, a vse eno doseže ene 2000m nad morjem, tam je potem meja, katere sicer ne vidiš. Nič ne ustavljajo, kamoli da bi se šli kontrolo. Če je že bila meja, potem je bila tam gori med visokimi hribi in globokimi jezери, kjer je samo nekaj grmovja, spominja na gozdno mejo pri nas, ko je samo še rušje, a tisto naše je relativno kratko, to je pa relativno neskončno, od tu do obzorja. Tudi rušja ni, je pa nekakšno nizko grmičevje, tam gor ni več host. No, in tam nekje, med dvema jezeroma, med grmovjem je stala lesena rdeča hiša, niti ne mala, velika pa tudi ne, a s precej prizidki, iz česar se da sklepati, da so jo še kar uporabljali, predvsem pa prilagajali, različnim situacijam. Mogoče je bila nekoč celo carina ali pa samo mejna kontrola. Lahko pa da sem povsem zgrešil in je pač en Gunar, al pa Erik, al pa Hogar, al pa

kar kateri, imel precej bujno domišljijo in je pač predeloval in dograjeval in je sedaj izgledalo še kar kaj, pa spet ne veliko. Sploh ne bi omenjal, ker nekaj, sicer manjših, a na en način sila podobnih, se je videlo tudi prej. Vendar.

Takrat sem slonel skozi okno, svetloba je bila, kakor je samo v Skandinaviji lahko, skratka visoko kontrastna in kristalno čist zrak, tako da ne moreš da ne bi posnetka naredil, pa magari je vse podobno. A je tako fajn, da občasno šklocaš, čeprav se nekateri ozirajo, kar naj bi pomenila neka vrste kritika, a na severnjaški način in ga ni ki bi te poslal u mamino,

"če ne boš takoj okna zaprl, ti mamicu poljubim!"

Nič takega, sam pa tudi že malček freh, sem le že 14 dni vandral in če tako daleč prideš, tudi ni kar tako, da sem pač v tistem trenutku skozi okno visel in slikal, ko smo zapeljali mimo zgoraj opisane zgradbe.

Narejene so, tu gori iz brun, iz desk so na jugu. Imajo precej položno streho, nekje 20 stopinj naklona, kot bi pri nas s salonitko pokrival. Oni to naredijo iz lubja, menda brezovega, o tem sem bil poučen mnogo let po tem potovanju, na to lubje, pa položijo kole, nič debelejše kot 5 cm, tako da od daleč, če ne pogledaš natančno, celo deluje kot salonitka, valovitka. Pa ne da bi sedaj reklamo delal.

Ok. Nima veze.

Ima pa in zato tako na široko razpredam, ker sta se dve tam sončili na strehi enega od premnogih prizidkov. Ena povsem v Adamovem kostimu, druga pa samo brasles. Ej, so se mi zasvetile oči. Še celo roko sem dvignil v pozdrav, na katerega tudi dobil odziv.

Pomah.

Seveda sem pozabil slikati, pa magari imel aparat točno v tej poziciji. V resnici bi moral samo sprožiti, a me je tako pretreslo, da sem celo za trenutek nazaj pogledal, ali kdo vidi, pa menda ni nihče takrat opazoval prelesti menda že Norveške narave, če je bila tisto carina nekoč.

Železnica potem kmalu krene po hribu dol in dela večje in večje ovinke. V resnici so vse manjši, a vse bolj ostri in iz tega stališča večje. Kajti začeli smo se spuščati v fjord. Je vse tako veliko, da na začetku sploh ne kužiš da je prav posebna dolina. V resnici smo morje zagledali proti koncu spuščanja ko tudi vlak zopet pridobi na hitrosti, ker tisti slalom tam gor, je le potrebno na žlajf voziti. Sicer ne kot z avtom in ročno zavoro, je le predolg, a če bi imeli samo dva vagona, pa po moje lih, vsaj v risanki.

Na dnu fjorda, ko so na obeh straneh 2000 m in več vrhovi, matr hribe majo pa enkrat višje, koko, toko, njihov ma 2 jurja pa še kaj, a se začne od morja, Triglav pa od koč Vratih ki pa je že visoko, ko se dolina počasi odpira, odpre se nikoli, vsaj mojega

vandranja doli. Verjetno bi bilo potrebno še kakšnih 100 km do odprtega, 50 pa gotovo, je pa že tako široko, da se je na obalo vode parkiral Narvik. Če je vik fjord, ko jih je pa toliko, pa Nar, tudi pod slučajno ne vem kaj bi bilo. Dolenci smo sicer tudi uporabljali nar, a kot del besede, pa saj je tu dudi. Je velikokrat rekla babi:
"Narraj bi te okol uh."

Jesenice po njihovo. S tem da so se tu skoncentrirali na premog in menda je Narvik celo drugo vojno oskrboval Nemčiji s premogom.

Mestece ni eno tistih neskončno cortkanih, kičastih, pocukranih rdeče popleskanih z belimi okvirji, lesenih naselij, zaradi katerih smo vsi navdušeni nad Skandinavijo, nekateri pa še zaljubljeni, a takrat tega še nisem vedel, se je pa nakazovalo in to z velikimi koraki.

Tudi grdo ni. Ipak so to Norvežani in še tisti kar ni pocukrano zrihtajo, da ti je še tisto všeč. Če prideš iz socializma, je pa tudi to svetleče in dehteče in bi komot stalno :

"u a si vidu?"

a sem potoval skoraj celo pot več ali manj sam, tako da je ostala samo spuščena čeljust.

S kameradi smo se sporekli že pri Benetkah. Da nekje v Švici nismo več govorili, sedeli po različnih kupejih, tisto je bil še JŽ cug in se je fino sedelo, 6 v kupeju, da smo potem v Parizu odkorakali vsak v svojo smer, brez pozdrava.

Nas je bilo 6 v začetku. V resnici še več. Ne vem če ne 30 navdušencev nad Interrailom in končno nekaj njih, ki so zares nastavili. Ker o tem se je že kar nekaj časa govorilo. Kaj vse se ne vidi, in predvsem dogodi takole na poti okoli.

Sam sem se dokončno odločil, ker mi je bilo sila sumljivo, kakšne bajesloven zgodbe, v resnici pa nobene z nesrečnim koncem.

"A veš da je unga vlak povozil?"

Al pa.

"Je Francl iz Ajflovega stolpa padu!"

A res, ne ga srat, pa saj sem ga še prejšnji mesec srečal."

Nič takega.

Mene je bolj črvičilo tisto, da je 100 Švedinj posililo pripovedovalca, ali pa vsaj enaga ki ga pozna, ali pa je slišal od.

Tako da se nas je potem od vse tiste silne množice zares podalo 6 na pot. Celo 2 puncu, a potalani, tako da po tej plati nič od nič. Dva sta tik pred odhodom zamudila, morata še nujno nekaj, prideta drug teden za nami in tko.

Kot že veš, sem prva dva tedna užival prelesti novepečenega turista in več ali manj, bolj prvo, obiskoval, vse turistične kraje, katere mora videti vsak, ki se poda prvič dlje od Gorice.

Nič ne rečem, je bilo svetleče in dehteče in sem se večionoma z čeljustjo globoko pod nivojem čudil mnogočem.

Pa spet, ko takole divjaš, ne lih divjaš, a obiščeš pol zahoda, o katerem sem leta poslušal, kaj vse ne, se ti zazdi, da je vse čisto preplitvo in da bi bilo potrebno en takle Narvik, če bi ga zares hotel spoznati, obdelati vsaj za teden, če ne celo mesec ali leto.

Sedel sem tam na eni ogromni skali, ne tako visoki, kot dolgi, tam sredi Narvika, no, malo sa strane a še vedno tu, opazoval sončni zahod, no vzhod v resnici, gledal mulce, ki fuzbal nabijajo ob 2 ponoči, katera se samo tako imenuje, sicer je pa svetel s soncem obsijan čas, če že dan ni in si mislil gornje. Gledal v dalj in zaključil, da je tole butasto, da od sedaj naprej grem počasi z andohtjo, kjer mi bo vseč se ustavim in uživam dokler se da, in nadaljujem, ko me kaj premami da grem naprej, ne pa po urniku in zemljevidu.

Sicer ne moreš kar nekam, pa še veš ne kam, tako da sem se namenil v Barcelono, a samo glede smeri, ne cilja, kaj bo pa med potjo bomo pa še videli. Predvsem pa se pustiti trenutku, prostoru, času in tko.

Sedim na avtobusu že ene pol ure. A nisi na interrailu? Sem a fali ene 300 km proge in zato avtobus do Bodo-ja. Ne prazen a tudi ne poln avtobus, povečini popotnikov, ruzakarjev, back packrjev, seveda nekaj tudi brez, a tisto morajo biti ene šminke. Narvik je tudi visokogorsko smučišče, še kar popularno, čeprav po tej strani si ga nisem predstavljal, saj je vendar Juhanus, Midsomer al kar je še imen, za najdaljši dan. Jih je zares več, ne vem če ne cel teden, ko sonce sploh ne zaide in če kateri izvali da je sončni zahod gledal, ga ni na zahodu, ampak severu, ker se v istem trenutku ko naj bi zašlo, tudi začne dvigovati in je še vzhod istočasno. Tko ene 5 cm mu fali do horizonta, menda je več, posebej če bi hotel, tam na horizontu meriti, a je po moje ista finta kot z mavrico in zakladom. Vem iz lastnih izkušenj, je nikoli ne ujemaš. Tu sicer ne vem če ima kaj z zakladom, se ga pa vsi total ulijelo, za turiste je sicer bolj apetitlih s programom in plesom, a si predstavljam, da so v starih cajtih, brez turistov tudi začeli z plesom, če je bilo kaj govorov, si težko predstavljam, verjetno obilo zbadljivk, na kar koli že, verjetno na župana in godne frčefeje. Menda so na ta dan skrbeli za populacijo, kar si precej dobro predstavljam, pa magari z rogovi na glavi.

Ja no, ko je Hogar Helgo srečal je ta imela venček rož na glavi, u je mogla bit fajn, za Hogarja pa nisem prepričan da je čelado snel, tako se mu je mudilo, zatorej rogovi. V tistih časih in geografskih višinah, povsem drug pomen.

Ok, nima veze.

Sedim z nosom na šipi in čakam da avtobus odpelje, opazujem ljudi

na postaji, čakajo ker drug avtobus, ne vozijo samo na jug, skozi glavo se mi pa podijo svako jake nedefinirane budalaštine. Šofer prižge mašino, stvor se zatrese, potem pa malo po nekih papirjih šari, kaj pa veš kaj morajo šoferji izpolniti preden krenejo na pot. Gleda ogledala, si popravi zaslon za sonce, ne morš verjet, a je sila pomembno, tisto sonce ponoči, ali kar se mu že reče, je izredno močno in predvsem nizko in je imeti zaščito za oči več kot pomembno. Se ozira, ali je kaj za avtobusom in ravno ko hoče v rikverc, priletijo skavti z ogromno zastavo. No, niti ne tako ogromno, kot visoko, ne vem če ne ene 5 metrov, ok 4 , ampak sigurno več kot 2,5 m na njej niti ne velik trikotnik in nekakšen emblem, meni je izjedalo kot drevo, lahko bi bila pa tudi borovnica, kaj pa vem. Seveda rogovilijo s tistim drogom, a se izkaže da je zločljiv na tri dele, se rinejo na bus, zvedavo gledajo, za prostimi sedeži. Na začetku še kar polno proti koncu pa vse manj, tako da je ob meni fraj, kakor tudi sedeža na drugi strani prehoda.

Navkljub sveti zaobljubi da bo sedaj vse drugače in ne bo več pomembno kam grem, ampak kako je, sedaj tukaj, je to teorija, praksa pa še vedno, se ja ne upam kar k nekom usest. Kaj pa veš kakšni norci dan današnji po svetu hodijo, eni so pa res mal čudni, čeprav nisem nikogar zašacal kot posebneža, raje enako dolgočasnega kot sam, a to je samo preobleka, v resnici je pa norc.

Ti povem norc.

Se usedejo pred mano, ob mene in za mano. Jih je 10 in to same punce. Ene starejše, verjetno vodnici, ene obilne, pa spet ne na ameriški način, ene neizrazne, ena pa super najboljš možn fajn, a gre mino, kot da me ni.

Potem pride nazaj, ne superca, pač ena brezizrazna:

"Is it occupaed?"

Koko ve da nisem Norvežan in takoj začne z angleščino. Mogoče ker nimam rogov al kaj.

Saj jih tudi po cesti ni bilo, no so bili, redki, pa še tisto so ameriški turisti. Eni celo z pravimi rogovi, ne suvenirji, hodijo na Laponsko in lose streljajo, ne niso lososi. Tisto je riba to so pa ogromni jeleni, kakor vem sila počasni, tako da moreš biti že ekstra neroden da ga fališ in topogledno precej mimo kar se lovskega safarija tiče. Že tisto je butasto da ti goniči pred pušo fazane pritrajbajo, pa vendar lahko fališ za kilometer, tako so hitri in mali.

Avtobus previdno rikverca, punce klepetajo kot navite, če bi kaj razumel, tako pa razmišljam da se gotovo iz mene norca delajo. Ka pa veš?

Skozi mesto, ki ni večje od Mengša, ajd Domžal, se dokaj hitro priključimo obalni cesti, ta potem vijuga ob fjordih, hribih, rekah jezerih 4 do 5 ur do Bodoja. Ovinkov kolikor hočeš, pa še ene trije vmes, ni za občutljive želodce, lepo pa da ne moreš mislit. Kole poleti bi bil z veseljem Norvežan, kako je pa pozimi

si pa težko prestavljam.

Ja da konec narediš precej hitro, te plaz zasuje, te medo snede, se ti led udre, alpa kr tko od utrujenosti sedeš in je konec na svinskem vetru in mrazu pri -100 stopinjah. Pa menda ni veliko tega, tako da se populacija sicer počasi a vse eno povečuje, tako da mi res ni jasno, kako in kaj.

Čez kakšne pol ure vožnje se smeh pomiri, punce nehajo mlet stalno, samo še v dvojkah. Tudi čez hodnik a je samo nekaj na hitro, na primer a maš ker čikgumi, pojma nimam o čem se menijo. Se mi je zdelo da me je moja na začetku celo pogledala a nisem prepričan, so bile bistveno preveč razigrane, da bi se upal bilo kaj na temo stikov.

Ovinki nas počasi zmeljejo, ko se ti oči zapirajo, pa sem vsaj sam poizkušal čim bolj slediti fenomenalno lepi naravi. Že res, super fino fajm, boljše težko najdeš, a na drugi strani hriba je pa še en fjord, če ta ne pa deroča reka in absolutno lepo jezero. In tko skozi ovinke. Pa ni v smislu videl enega videl vse. Ne vsak je po svoje lep, a jih je toliko da začneš še kaj drugega premišljevat, da ne rečem vleči na ušesa, če je že katera uporabila kakšno angleško besedo.

In tko.

Una moja pa.

Kinka, se zbuja, ji pade glava, se kao zdrami dvigne, a je že na naslednjem ovinku podobno, tako da po kakšni uri že leži na moji rami.

Men pa nerodno.

Jo budijo, se zezajo, a traja lih ene 15 minut in eto že spet, na moji rami, glava v zank in široko odprta usta. Še meni je bilo smešno une so pa itak izvajale vsesplošno rezgetanje.

Čez čas vstane ena pred mano, klečeč na svojem stolu in pravi:

"Ne se bat, to vsakemu naredi, malo zares veliko pa za hec in imamo vedno veselico kadar kakšnega turista v kremplje dobimo. Od kje pa si?"

Jugoslavija."

U je ratalo vpitje.

Še moja se je zbudila.

U, Tito, Naser Nehru, neuvrščeni, samoupravljanje, to je pa tko fajm. So se prepucavale, kera več ve, in kaj je tako fajnega. Se dvignejo vse okoli mene, una superca sedi na naslonjalu sedeža na drugi strani prehoda se me z koleni dotika, zadaj se rinejo da bi vsaj slišale, če se že vidi ne vsega.

Men pa nerodn.

Ampak samo na začetku, v resnici samo ko je prva začela, potem pa, čim bolj so navalile, bolj se mi je fino zdelo. Ja, seveda nisem se začel napihovati, to mi v množici, še nikoli ni šlo, ja gluma, a to ni napihovanje, tu pa same punce, niti poizkušal nisem, sem se pa prav trudil slediti, a mi ni niti pod slučajno uspevalo, tako da sem večinoma kimal in dajal vsemu in vsaki prav, zraven pa niti ne veliko vedel o naštetem. Ja, sem že slišal, saj se ni dalo brez, a da bi se pa kakor koli zanimal, razen na splošno, kar je

pa že mama povedala in na Dnevniku so rekli in take, a sem med tem na košarko mislil, al pa kero drugo, tako da je šlo v enem not iz druckga pa ven, ja uho, ka pa drucga.

So opazile, da ne nadgrajujem njihovega navdušenja, verjetno zaključile, da so bile preveč direktne in me počasi pustile, da sem klepetal iz mojo.

Se je izkazalo da sploh ni brezizrazna. Na en način celo čisto nasprotje. Ja, ni bila nič na uno superco zadaj, a una je itak iz časopisov, take slikajo kadar kažejo punce iz Norveške, je bila ulita prispodoba in kot taka samo u, a si vidu, pol pa že o vsem ostalem. Ta moja, je menda tisto kinkanje, predvsem pa uno z odprtimi usti, zanalašč izvedla, ker je zares smešno, celo meni, samo je bilo tako doživeto, da sem bil prepričan da je pristno. No, saj vmes je bilo tudi kaj pristnega, a menda se na to temo rade zezajo, kolovodja je pa moja.

Sem se ven vlekel, poslušale so tudi druge, parirara je pa samo moja, da se za politiko ne zanimam, da me dosti bolj privlači rock in sem hotel mal na to temo, pa je takoj nazaj na samoupravljanje zavila.

Ampak pri nas se s tem samo politiki in aparatčiki bavijo, narod pa pojma nima niti o neuvrščenih, kamoli o samoupravljanju. Na splošno je klima, da se ne spleča niti študirati, ker mehanik zasluži bolje kot profesor na faksu, čim prej do penzije ostalo pa nima veze. Ja, se zmisliš bolezen, potem tako dolgo iščeš opravičila da te dajo na komisijo in ta še kar radodarno tala staleže. Če ne prave penzije, pa vsaj toplice čim večkrat. Mislim da je cel sloj ljudi, ki samo na tem dela. Da bi se pa o produktivnosti menili, je pa samo petletka važna, to pa dosežemo, če delamo ali pa če časopis beremo. Veliko jih med delovnim časom po solato gre, da so lahko ob 2h doma.

Me je prav postrani gledala in kar verjeti ni mogla. Tu, v Skandinaviji, ne samo na Norveškem se pa samo še o samoupravljanju menijo in socialistična mladina organizira tečaje in ekskurzije v Jugoslavijo da se v živo vidi, kako je fajn, ne samo ideja, ampak celo praksa. Tako da jo moje govorjenje spominja, na ljudsko stranko, ki podobne razklada, a tudi da je polno ljudi lačnih in se zato izseljujejo kamor se le lahko še največ v Nemčijo, tako da imajo debate v parlamentu, ali spustiti Jugoslovane not. Eni bi kar vse povabili, kakor sama do pred pol ure, drugi pa ne bi nikogar, a ti imajo podobne ideje, že od vekomaj, čeprav nas zgodovina uči, čim bolj se zapiramo, tem slabše nam gre in obratno. No, večinoma. Tako enostavno tudi ni, pa vendar, če poenostavim pa.

Kmalu gremo dol.

A ne greste v Bodo na cug?

Ja, a je brez veze pol ure do Boda, potem pa čez pol ure nazaj na isto postajo, kjer bomo kmalu.

Sem prav bustasto gledal.

Pejd še ti, gremo za uro in pol v gostilno, imamo bone in te bomo prešvercale, saj ne bo nihče pogruntal.

Sem še bolj butasto gledal.

A, dej dej, ne bom mogla brez tvoje rame celo noč, zrihti se, še malo pa bo postaja.

In izstopimo v

Dejansko ni veliko več kot avtobusna in železniška postaja ter bife. Kjer ni turistov se sploh ne trudijo in je samo minimum od minimuma, pa še tisto ni prav nič prisrčno, saj veš rdeče hiše z belimi okenskimi okvirji.

Zdej, to je tko.

Ko tole pišem je glih ene 40 let vmes, u pišuka, a tolk in vsaj na Google map izgleda fejest drugače, lahko pa da se nisem dovolj posvečal prostoru in sem videl samo obe postaji in bližnji bife, kar je pa celo malo razumljivo.

Razumljivo?

Lej še ker drug bi samo punce gledal, ne pa mesta, takle zelen začetnik pa sploh. Se spomnim, mnogo let po tem, sem imel sodelavca Indijca in je ves razburjen razlagal, ker je bil edini desc, na dekliščini v savni. Moje sicer ni bilo savna, a tudi delal še nisem v tujini in mi je bilo še tisto največ, kar se ti lahko zgodi. Ni 100 Švedinj, je pa 10 Norvežank in vsaj ena me ne odklanja, kaj pa veš kako se razvije, pučak, pa bomo vidl.

Med večerjo, je še kar prešerno, pa magari se kazale razlike med prisotnimi. Pač eni bolj drugi manj naviti, to je vedno in povsod tako, saj drugače niti ne gre. Eni so moderatorji drugi pa moderirani. Eni so veseli, drugi pa srečni. Teoretično špila, praktično pa ni tako enostavno.

Moja Hana ni imela dneva, kakor ona temu reče, sicer bi bila najglasnejša in moderator, če ne prvi pa drugi glas, takrat je pa bila več ali manj precej mirna. Ja, kakšna opazka, da so jo vsi slišali, a so nekateri tudi precej strupeno pogledali. No, strupeno, to nisem mogel vedeti, a sem potem na cugu izvedel, da ni vse tako rožnato, pa magari so same babe.

Meni zunanjemu opazovalcu, kateri nič ne šteka in je vse, ali večina v kapitalizmu sijoče in dehteče, pa še v družbi samoupravno navdušenih tabornic, pa sploh ene vrste nebesa. Potem na cugu, je bilo več prostora in smo se porazdelili po grupicah. Hana na moji rami, ji je kar pasalo, da sem jo podpiral, da ne rečem, da sem tam na večerji precej detajlno pregledal in ugotovil da je super mačka. Ne sicer za cajtnge, ali vsaj ne za naslovnico, pol o kakšni politični temi pa ni problema, lahko celo čez celo stran. Sva klepetala več ali manj večino noči, katera se je čim bližje jugu smo bili, le nekako kazala, sicer sramežljivo pa vendar, ena kratka nočka, med tem ko se pelješ okoli treh hribov, za četrtim se pa nad fjordom dani.

Mi je razložila, da je menda imela kakšne gusarske prednike, ker ni skoraj nič na hladne Skandinavce, katere še tak zajeb ne spravi

iz tira. Ona pa eksplodira, sicer ne na prvo, na tretjo pa obvezno in potem ni da pove, so sedaj precej napeti odnosi. So bile prejšnji teden v enem priobalnem ribiškem naselju, kjer so se malo poveselile z lokalno mularijo. Mal pijačke in mal plesat, veliko smejat pa tko. Skratka normalno. Al kaj ko so se eni lokalci počutili kot superjorni in so mal puncam težili. Saj to ni nič ne navadnega, to se velikokrat zgodi, a se večinoma konča še preden je kriza, če pa ne pa pol mal povišanih tonov, a to so Skandinavci in ni krize. Uni so pa težili skor vsem, ko so se pa spravili na eno malo tiho miško, katera se pa niti braniti ni znala ali upala, se mi je pa odtrgal in sem kolovodjo okol ušes, pol ko pa ni nehal pa še u jaja, nakar je nož pokazal, ostali so pa okol stal, kao ga branijo, sem ga z flašo po butic, pol je pa končno pulcaj vmes stopil. Je mal manjkalo da nisem še nega. Je sicer vse videl, tako da ni bilo debate, a se mi zdi da je mal za mulce navijal, menda smo mestne frajle preveč zafnane in razvajene. Prič je bilo dovolj, tako, da tudi tu ni bilo problemov.

"To je pa srečen konec, matr moram pazit kaj govorim.

Na zajebavi!"

To je šele začetek.

Gremo me naslednje jutro proti naslednjemu fjordu in začnejo naše tečke. Smo ene tri sila glasne in vesele, ene tri zatežene in zategnene in ene tri ki ne vedo kako in kaj, skratka normalna scena.

In začnejo tečke, če ne bi bile tako glasne, nas bi pustili pri miru, da sem pa unga vosla zmlatila, se pa samo vidi kako sem agresivna in sem v resnici vsega jaz kriva.

Ej, sem mislila da bom še une koze skloftala pa so me ustavili, tako da sem sedaj malček nakurjena in slabovoljna in si mi kot rešilna bilka, da se lahko s čem drugim ukvarjamo razen same s sabo.

Sem na krasno pokrajino kompletno pozabil in se posvečal samo še Hani in njenim pogledom na svet, pa name tudi. Sva se kar nekaj gledala. Mi sploh ni bilo jasno, namreč razložila je da ima resnega fanta in sta skupaj že dve leti, u kako hiti, a se tudi umirja in ni več tistega začetnega ognja, tako da je tu tudi malo kot riba na suhem, na sploh izgleda življenje ena mineštra ne pa harmonija uglasenih prelestnih okusov.

Pol ne vem katero naselje, mestece, vas je bilo, na Google map mi se en sliši še kar, tudi zaliv se izide, a je bistveno prevelik, drugi se pa ne sliši znano, pa tudi bistveno lepši je, kot tisto kar sem opazil.

Zdej.

Seveda sem se čisto premalo posvečal okolici, tako da je lahko in en al drugi. So me družno prepričevale, da se jim pridružim, bodo par dni v skavtski koči in da je dovolj prostora, oskrbnik tudi ne bo imel nič proti, ker bo sicer edini možki.

Kaj sem pa mogel, celi bogi, upirati se, saj ne rečem, kompleksov kolikor hočeš in po tej plati ni problema, hvala, a se mi mudi v Oslo, po drugi strani pa paše mal popedenat biti in tko.

Korakamo od štaciona čez polja, se kar prileže, po celodnevni , no 8 ur vožnji s cugom, malo hoditi. Ne samo paše, se je izkazalo da sem stopil v svoje čevlje in se zapodim čez tista polja, da me je Hana edina dohajala, ostalim se sploh ni mudilo, meni je pa zelo godilo malo noge obremeniti. Sicer nisem odpilen hribolazec, pa vendar, je fajn mal tut u breg hropst. Tu sicer ni bilo bregov, sem pa zato tempo zamenjal in sva prišla do zavetišča, al koko se to gor imenuje ene pol ure pred večino.

Hana je na hitro razložila situacijo enemu hipitu, ma res kt ker hipi je deloval, s tem da ni bila moda ampak original. Takrat še ni Marley haral po mojem horizontu, a bi pasal.

In tako sediva na tisti skali ob jezeru, ali je bil fjord, bo treba na gugita pogledat, zreva na sever, sončni zahod pa to, kičast da bolj ne more biti, ampak super najbolj možno fajn, se stisne k meni in sva objeta in, in , in.

Nč drucga.

Ostalo pa že veš.

PETER

Govoriti o stereotipih je mal tko (tako).

V resnice je zelo mim (mimo), če ne celo strel v prazno, a za današnjo zgodbo je značilno točno to. V glavi sem si ustvaril sliko o tipiš angležiš (tipično angleško), pač glede na vsesplošno dožemanje. Malo iz filmov, malo pa kar iz lufta, v resnici niti ne vem od kje, kar samo se je sestavilo.

A tega pa sigurno ne.

Še celo, če je ta Anglež sem avijon.

Pa je izpadlo da sem Jumbo jet.

Ej sem zgrešil.

Peter je že na ven izgledal, ajd ker južnjak, pa spet ne dvakrat zapečen, ker tudi teh imajo na ostajanje.

Mogoče bi lahko bil na Taljana, še rajši na Provansalca. Tisti niso ne tič ne miš, tipiš Francoziš tudi ne, pravijo da so potomci rimskih vojakov. Ja, stari Rim jim je dajal, potem ko so odslužili tistih 30 let, al kok so bili v vojski, zemljo in menda v Provansi so jo dodobra izkoristili.

Zdej.

Glede na to, da je v rimski vojsko služilo, kaj vse ne, tudi tu ni direktne povezave z južnjaki.

Eto tak je bil Peter.

Če ne bi bil tako sramežljiv, bi vse gor še kar stalo, glede na zunanji izgled, no skor, sicer pa tudi ni tako važno.

Sem ga opazil že na prejšnjem postanku, včeraj v ... je tudi cug čakal, en starejši, no mal starejši, od večine mularije po vagonih, popotnikov od tu do tam, brez velikih planov a v pričakovanju nečesa velikega. Česa se sicer ne ve, a gotovo mora biti fajn.

Takih.

Mal zgubljenih, precej pa vzhičenih.

Mene je na začetku skor vse navduševalo. Saj veš, ko po mnogih letih pripovedovanj in sanjarjenj greš dalj od Trsta, v mojem primeru Gorice in je vse bolj svetleče, večje, širše.

"U, lej kok dobre japke, takih pri nas ni.

Ja pa ja.

No skor.

Vse ostalo pa ziher.

A dej ne seri."

Me je potem po tednu, se pravi Parizu in Londonu, sicer malček popustilo. Ne, samo to, še celo opazati sem začel, da ni samo med in mleko in so eni bogi hudiči precej nasrkali. A takrat sem si to še razlagal, da so pač eni z dvema levima rokama, noge pa tudi. Za rit pa nisem prepričan. Se ji glih ne vidi, a je iz tega ali drugega konca.

Sem se že gor na Norveškem narobe usedel. Ja, če so vsi, ali pa velika večina fjordov na desni, sedim pa na levi, pol vsa tista dva dni vožnje, niti ne vidiš dosti. No saj je bilo tudi na naši strani fajn, a fjordov je bilo pa res samo za vzorec. Pač če so most naredili, da skrajšajo vožnjo okol rit u varžet, eni fjordi so pa res, u mater je dolg kot ponedeljek in se ga je posledično še nekaj videlo še na naši strani.

Tako da, ja sem veliko vstajal in preko ljudi gledal, par krat pa še izsilil pozicijo da sem slikal. Bilo je sicer tudi nekaj slabe volje, no vsaj ne navdušenja, a večinoma je pa bilo ravno nasprotno in sem potem še malo paberkoval, kam, kako, od kje pa take. Kar je pa tudi že opisano.

Peter je prisedel sam od sebe. Tako se včasih obrne.

"Is it ocupied?"

Tako da sva potem kar kero rekla, a to ne na način, ko klepetaš, pač kakor to znajo menda tudi samo Angleži. Tu je bilo pa ogromno pavz. U, je kar trajalo preden sva začela, navkljub začetnemu več kot simpatičnemu pogledu in kam, kako, od kje, uvodu.

Pol sva pa gledala pokrajino ki je divjala mimo. Na nekaterih mestih, je pa zares hitro vozil, da je potem na kakšnih klancih lahko počasi z andohtjo gor lezel.

Jalto sva komaj omenila, na hitro obdelala zaveznike in ne tako slavno epizodo, takoj po vojni, da sva potem preskočila na samoupravljanje in neuvrščene, menda veliko obeta.

Peter je študent arhitekture v, ne ni London ali Glazgou (Glasgow), dve po celem svetu znane šole. Menda sta samo za

izbrance in turiste, kar pa njihovi do sedaj nikoli niso bil. Ateja se komaj spomni, menda je v otroštvu še kaj prihajal na okoli iz svojih mornarskih plovb, ali pa popivanj kadar je bil na dopustu. Mama mu je spomladi umrla in kmalu po pogrebu, je moral organizirati razprodajo. Tisto ko pred hišo zložiš vse kar bi se dalo unovčiti in potem za male denarje sosedje pokupijo kar je še uporabnega. Ostalo pa na smetišče. Seveda so živeli v najemniški vrstni hiši, tako kot velika večina Angležev. Taka razprodaja ni nič nenavadnega, prej pravilo kot izjema.

Je pa žalostno, to pa ni debate. To da izgubiš še zadnjo vez s prostorom v katerem si odraščal, a tako gre to v življenju in ga je čudilo bolj moje stališče, da mi je tole vse tuje.

Ja, tudi pri nas so najemniki, a v manjšini. Vsi imamo ogromno, ali pa vsaj veliko žlahte, in da se ne bi več vrnil v rojstno mesto je prav nenavadno.

Se rodiš na eni ulici in ta je bila tu že za časa dedkov, in bo tu še za časa vnukov, skratka enkrat je vedno.

Redki so primeri da prekine, samo v filmih ali knjigah, ko so odšli v Ameriko.

Veliko jih gre v Nemčijo, a vsi z mislijo da domov pošiljajo denar. Ko se pa vrnejo po par letih, pa nov avto čez par let pa še hiša in to v istem vasi, mestu ali celo ulici.

Je rekel da se po diplomi preseli v Jugo ker imamo tako velik standard. Sam ni nikoli razmišljal o svoji hiši. Mogoče avto, pa še to je odvisno kje bo delal. Avto imajo samo bogati ali pa tisti, ki preživijo dan v kolonah in od življenja nimajo nič.

Od kar se je odselil od doma, ko je šel na fax, dela priložnostna dela. Na začetku po skladiščih, nato po trgovinah in sedaj zvečer v gostilni. Sedaj bo menda tudi kaj dela po birojih, a tja ne vzamejo vsakogar, je precej težko zraven priti.

Hodi na plesne vaje v klasičnih plesih. Punc je bilo nekaj, a je ni prave, to v Angleških mestih sploh ni tako enostavno, a še vedno lažje kot na podeželju, ko ata stoji z vilami zraven. Da bi se pa ukvarjal z alternativno sceno in tam gledal za dekleti, pa niti pod slučajno ne, nikoli ne veš kaj stakneš. Rock and rol še gre, kakšni stari komadi. Rock samo nekaj komadov, sicer so pa preglasni zanj. Klasična glasba je predolga, tako da ostanejo samo še klasični plesi. Tam mu je pa skoraj vse všeč. Če dobi poskočno soplesalko je pa že skoraj sreča.

Ne, angleške hiše niso izolirane, vsaj ne veliko, imajo pa zato bolj kosmate prsi pa se izide.

V arhitekturi ga najbolj privlači uporaba lesa, zato se je podal po Skandinaviji. Je sicer malček razočaran, ker starih skednjev je še kar, vsaj po podeželju, v modernih mestih, je pa uporaba lesa prej izjema kot pravilo. Bi prej rekel beton na 100 in en način.

Sanja da bo nekoč naredil leseno cerkev na sredi jezera, da se bo gladina odsevala na stropu.

U, a je že postaja?
Tu izstopim. Grem gledat ...
Me je veselilo.
Srečno.

GRETA

Greta je bila medicinska sestra. Naredila je srednjo medicinsko v enem mestu na glavnem otoku in istočasno delala kot pomočnica v različnih ustanovah. Od zdravstvenega doma, do doma upokojencev, zraven pa še dodatno v različnih bolnicah in senatorijih. V jeseni gre na fax v København. Predno se bo zaposlila, se bo poročila, je menda že vse zmenjeno in sta zelo zaljubljena, a je šla na pot sama, da vidi kako je zunaj ustaljenih poti. Do sedaj se ji ni še nič kaj velikega zgodilo. Občasno kateri težijo več pa ne, ker ne hodi zvečer po sumljivih koncih. Oglledala si je že celo Evropo.

Celo?

No, veliko. Veliko večino zahodnega dela.

Preden se vrne, pa zavije še v vzhodni blok, če ne bo prevelikih pretresov na mejah.

Iz Benetk gre na Dunaj, Budimpešto, Prago, Berlin in domov.

"A v Ljubljani ne boš istopila?"

Kje je pa to?

To je Jugoslavija, Slovenija.

A je kaj za videt?

V resnici ne veliko, a sam sem od tam, pa ti lahko še kaj povem.

Od kje?

Ja, iz Ljubljane vendar.

Kako?

Tako.

A si komunist?

Ne. A je to pomembno?

Seveda, v vzhodnem bloku je vse čudno. Tebi se pa sploh ne vidi da si od tam. Kar ne morem verjeti.

Ali misliš da imajo komunisti roge?

To ne, a gotovo kaj, če so tako hudi.

Kako hudi?

Se vidi da ne živiš v demokraciji. Tam vas filajo s propagando, mi pa točno vemo česa ste zmožni.

A dej, ne seri. Česa smo pa zmožni?"

Pol je bila pa tiho.

Gledala sva množico teles hitečih v vse smeri, v času ko vsi iz služb pridejo, je bistveno bolj prometno, pa že prej ni bilo prazno. Na teh velikih postajah, ljubljanska je zares mala, se srečujejo mesta, pokrajine, dežele, države, pa tudi kontinenti in tu ni nikoli dolgčas. Že samo opazovanje ljudi te lahko zamoti, take nadarjene pa še vse kaj drugega.

Sem tako v Parizu čakal povezavo.

"A zakaj nisem šel mal okol?"

Če ravno prideš iz mal okol in ta mal okol je bil cel dan in potem tam na peronu ugotoviš, da je vlak, katerega si imel nagledanega odpeljal pred pol ure, in ko prečkiraš, da se niso zmotili oni, ampak sam, kar ti tudi vzame letanja od table, do voznega reda, pa še kam, potem ko vidiš da naslednji odpelje čez dve uri, pa še brzi je, bo menda unega zamujenega ujel, potem se ti pač ne da še mal na okol.

Se počiš dol in oči na peclje, ter opazovat kakšne fajne.

Sam sem dokaj kmalu opazil, da v trenutku ko prevzame prtljago desc verjetno iz lokalne postaje, morajo nekaj podpisati al izpolniti, al pa kar tako se nekaj zmeniti. To se dogaja tam pri lokomotivi. Vmes pa v tisti reki ljudi, ki tudi zapušča peron, eni, verjetno so organizirani, sunejo 2 ali tri kufre iz tistega prtljažnega vlakeca. Precej hitro zaključil, da samo Samsonite. Že vejo zakaj. Mojega bi lahko sredi postaje pusti, je tako umazan, da se ga nihče ne upa prijeti, pa ga nebi odnesli.

Tako tudi tu.

Gruča popotnikov, backpackerjev, ruzakarjev. Pa ja niso vsi zamudili vlaka. Eni pač prej pridejo. Ziher je ziher. Saj sem tudi sam tak, a ne dve uri prehmalu. 15 min, cug ne čaka, ajd 30, a več pa gotovo ne, razen v že opisanih situacijah.

Sem se hotel malo dalj usesti, jih nisem še nikoli videl, a je še preden sem se usedel na ruzak, pošafljala po zraku, kretnja ki ti pove, pridi bližje, kar sem takoj razumel in se približal. Je sicer mislila da sem njihov, a tudi ko je skužila, ni nastavila druge intonacije, tako da sva se kar takoj začela pomenkovat.

Ja uno gor.

Čigava je, od kje je, kam gre, kaj je počela, kaj pa še bo in potem zijanje kot tele v nova vrata, ker ob njej sedi komunist, ki pa prav prijazno izgleda.

Po kakšnih 34 ljudeh, ki so šli mimo naju, ko sva malček utihnila zaradi kulturoloških razlik, 34 v 'rush our' pa ni veliko, bi se reklo par trenutkov no, mogoče minuta a kratka, je vprašala:

"Kaj pa je za videt v Jugoslaviji?"

Za jugo ne vem, ker če misliš iz Benetk na Dunaj, se boš peljala skozi Ljubljano. Ta je dejansko v Jugoslaviji, a so deli Jugoslavije tako različni, da bi težko rekla da je bila v Jugi če se je skozi Ljubljano peljala. Naj južnejša republike Makedonija, je bolj na Bulgarijo ali celo Grčijo, kot na Slovenijo, tako da naj se raje osredotoči na Slovenijo.

Kaj veliko ni zanimivega.

Je rekel en Anglež :

"Ni tako visoko kot Švica in ni tako toplo kot Benetke, okus segedina je drugačen, a je vse to v pomanjšani obliki."

Tudi Ljubljana, moje mesto nima veze z Dunajem, a je bila 500 let isto kraljestvo in se tudi tu da videti malček Dunaja, malček

Budimpešte in malček Trsta.

Kaj pa je Trst?

Mal od Benetk, tik ob meji. Če kaniš na Dunaj, greš tudi skozi Trst, obmorsko pristanišče.

Se sliši zanimivo.

Če se boš še kdaj oglasila, ti lahko pokažem se kakšne lokalne lepote.

Takrat bom že poročena.

Ni problema, samo da fajnega vzameš.

Najboljšega. Ga tako pogrešam.

Zakaj pa ni s tabo?

Prvič ima delo, drugič je v redu da nisva stalno skupaj in tretjič, so stvari katere je potrebo preizkusiti in potovanje v lastni režiji je točno to. Te nauči samostojnosti."

Naslednjih 34 mimoidočih.

"Povej kako je to s komunisti, pri nas se jih kar bojimo."

V resnici ni kaj povedati. Komunistov ni. Vsaj takih o katerih smo se učili v šoli. To so samo grebatorji. Manjšina je pri koritu, a to je menda povsod podobno. Eni se imenujejo komunisti, kje drugje pa socialisti ali celo demokrati. A vedno je to elita. Pri nas je to tako elitizirano, da nas mladih kaj malo briga za vse po spisku kar se sistema tiče. Nas pa zato veliko bolj Roling stones in v zadnjem času ZZ Top.

"Kdo?"

Eni Amerikanci, špilajo super rock and rol in blues.

Ima raje umirjene napeve. Podobno kot Frank Sinatra ali Tony Benet, a na danski način, za katere pa sigurno še nisi slišal.

Kar je mojega veka, vsaj tistega kar se ga zavedam, pa nikoli ni bil komunizem, pa če se vsi zahodnjaki na glavo postavite, ampak socializem z vizijo komunizma. Pol so se pa še neuvrščene spomnili in je trenutno svetovni hit. So bili Norvežani navdušeni, ko so spoznali enega v živo iz samoupravljanja. Sam sem sicer še prezelen, neizkušen, v resnici me niti be briga, a če so že navalili, se mi je pa vse eno mal fajn zdelo.

Do sedaj smo samo mi, mulci, občudovali vse, ali večino kar je prišlo iz zahoda, sedaj pa celo eni iz zahoda mislijo da je pri nas fajn.

Ja, Norveženi so čudni.

In praviš, da se mi ne bo nič takega zgodilo, če stopim v Ljubljani z vlaka.

Nič v zvezi z komunizmom. Če boš imela ekstra smolo, mogoče kaj iz socializma, a za to je potrebno biti ekstra nadarjen, ti pa lahko povsem po kapitalistično ukradejo ruzak, a to ti lahko tudi tu, zato pa sediš na njemu.

Pol sva se pa malo smejala.

Počasi mi je bilo jasno, da tudi Greta ne spada k grupi ob kateri sva sedela. Pač grozd individualcev večinoma, čaka na isti cug. Gredo v podobno smer, no, smer je ista a razdalja pa ni treba da je.

Na cugu je bila kar gužva, tako da sva se usedla v različne vagone.

In tko.

SEIA

Sploh ni izgledala naša.

Če smo naši popotniki, ruzikarji, backpackerji, mladina iz vseh vetrov in svetov. Za vetrove se ni dalo na prvi pogled reči, za svetove pa precej. Ne direktno, a sigurno ne naš. Pa se je precej drugače zasukalo.

Tako na prvo žogo, ali po domače prvi vtis, bi rekel da je tajnica, saj je bila v kikli, sicer športni ali pa safari stil, ko smo bili večinoma v kavbojkah. No, kera se je tudi pojavila v krilu a dolgem, predvsem je pa dajala vtis da je hipika, ali pa vsaj da ji je vse po spisku vse eno.

Ta pa ravno obratno.

Se ji je že na daleč videlo, da ima izbran okus, kot rečeno mal na tajnice, ali pa na kakšne vodje oddelkov, pa bolj na ta tečni strani. Saj kakšni vodje oddelkov znajo biti sila fajn in prijazne osebe, a to je redko, bolj v smislu, a nims reku, ali pa izjema in pravilo in take.

Tako malček oprijeto a ne pretirano. Mahedralo ni prav nič razen. Ja šal. Bilo je sicer poletje in ni bil šal, ampak ruta in to ne vem če ne svilnata, ali pa vsaj bližnji sorodnik. Životec lepo oprijet, kakor stoji v starih knjigah, tako da sem se celo bal, take znajo imeti po postajah kar kaj problemov.

A zakaj?

Ej, če je že na prvi pogled seksi, če je pa še fajna, pa redko skozi pride, ne da ji ker kaj dobaci ali pa vsaj zažvižga.

Seja je prisedla na eni od postaj, katere ne registriraš, ker jih je toliko, sam pa greš od tu do tam, kaj je pa vmes pa nimaš časa za vsak Duplek, ki se mimo pripelje. Pa še to ne vem če je bil Duplek, mogoče celo mestece, a ne eno tistih z čelno postajo, kjer večinoma izstopiš, ali pa se vsaj vsajaš, kva dolg traja, da tiste tri vagone pripnejo, kateri nas bodo spremljali do naslednjega večjega mesta ali križišča. Ko gredo eni na jug veliko njih na vzhod, nekateri pa celi na zahod. Tam so potem postanki daljši in vprašaš, pa ker ga tok serjejo, da moramo toliko čakati. Iz česar potem takoj sledi razlaga kraja, večinoma pa še ene tri za zraven. Skratka se razvije debata na lokalne posebnosti.

U, je dišala.

Sicer ni moj vonj, a mora biti ena nobl zadeva, tako da sem kar kaj škilil na desno. Rabila sva precej kilometrov, ker je na začetku nastavila, mi pa knjigo beremo in se za lokalce pač ne zmenimo, a je izgleda bila nekako nemirna, tako da je kmalu izvlekla termovko z verjetno čajem, potem spet kao malo brala, a so bila branja čisto prekratka, da bi ji verjel in da ni samo poza. Potem ko je vzela iz torbice še ogledalce in si nekaj šarila okoli oči, sem bil pa že prepričan da rabi pogovor.

Sedel sem ob oknu, tako da je občasno stegovala vrat, da bi videla kaj se zunaj godi. Sem ji predlagal, da se presedevala, a je vljudno odklonila.

Po parih branjih in prestavljanjih stvari v torbici in iz kufra ali pa kontra, se je omehčala in na moj:

"kam potujete?"

Odgovorila, da verjetno do ...

Kam pa paše verjetno? Taki imajo točno določen cilj, da ne omenjam časa na minute razdeljenega, ne pa verjetno. Mogoče. Bomo še videli. Sploh pa ni pomembno. A dej, dej, ne ti men. Sem si mislil in zraven pomno kimal ter dodal.

Da grem iz v smer a ne vem kje se bo odvilo.

Ja, to je tudi meni naj bolj všeč.

"Seja iz Helsinkija."

Ej, mi je čeljust dol padla.

Da potuje po Evropi, spi sicer bolj po hotelih, ali vsaj 'bed and breakfast', obiskuje muzeje in galerije in je videla v Parizu

Ne, ne potuje sama. Ima prijateljico, ki je pa bistveno bolj vesela, no, saj sama sploh ni in jemlje take zadeve sila resno. Kakšne?

Včeraj sta bili na zabavi pri tretji prijateljici, ki živi v Parizu in se je druga prijateljica tako zaljubila, da je ostala še en dan, in se dobila na Azurni obali.

A ob treh pod uro na postaji v SanTropecu (Saint-Tropez)?

Ne, še ne ve, a vsak večer pokliče domov in potem starši poročajo prijateljčinim staršem in ko se bodo slišali se bodo uskladili.

"A si videl kakšne krave?"

Kje?"

Mimo se vozimo.

Iii pa res.

A te krave zanimajo?

Ja študiram živinorejo prvi letnik, in so Francoske krave večje od Finskih.

A, dej, dej."

Potem je sledila precej obširna razlaga kravjega staleža tu in tam, pa še v Alžiru. Menda so čisto male, a imajo Atlas in je gor sneg in pod snegom, pod snežno mejo so pašniki, ki so mal na Švico in bi lahko tudi krave bile večje, a to je politična odločitev. In tko.

Še pred kravjim traktatom sva se presedla, da je lahko bolj

detajlno gledala pašnike, ograde, menda je cela znanost o ogradah, gospodarska poslopja, hleve, teh niti ni bilo veliko, vsaj tam kjer smo se tedaj vozili, kozolcev pa ni bilo, pa saj tudi ne bi vedela kaj bi z njimi.

Meni je pa tudi pasalo zamenjati pozicijo, da mi ni bilo treba škiliti in sem lahko precej direktno v mimo leteče krave zijal, a preko dišeče lepotice v prvem planu, pa še dva knofa na bluzi je imela odpeta, tako da je bilo precej lušno.

"Kam pa grem?"

Smer Avinjon, kaj bo pa vmes bomo pa še videli. Sem toliko poslušal že prej, kako da je super najbolj možn fajn.

"Ali me zanima teater?"

Tudi. Pa nisem nič kaj ekstra mahnjen nanj, bolj me privlači vzdušje in energija v mestu, za časa festivala ga razganja od idej.

Da bom šel v jeseni na novinarstvo.

"Kok si pa star?"

Skor 18 pa tri četrt.

Prosim?

Od kje pa si?

Iz Juge.

Pol je pa utihnila.

Si zapela oba knofa, popravila ruto, ki je med tem ohlapno visela z ramen, se občasno še kislo nasmehnila, a tudi večinoma kao brala knjigo in vse une finte od začetka.

MOMI

Momi in Andreas sta se delala, kot da se jih nič na svetu ne tiče, razen njuni nasmehi, en drugemu, drugim jih nista podarjala.

Take poznam.

Večinoma se jih res ne tiče in sta gluha in slepa za okolico, razen ob kakšnem sončnem zahodu, ali zajtrku v posteljo.

U, je fajn kliše.

Za to se živi.

"Od kdaj se pa za klišeje živi, tis butast!"

Se strinjam na splošno so klišeji podobno kot kompleksi in ..., sicer vse splošno prisotni, prizna pa redko kdo. Za druge že še, sam pa ja ne dam nič na komplekse, klišeje pa preziram.

Ja, a so fajni in večinoma slabi. No, ne fajni, če ne že obupni.

Tudi tu bi se lahko napravil analiza od do, a da ne zakompliciram do konca.

Gremo dalje od, take poznam.

Te dva sta bi la srečna v svojem svetu. Super. Veliko se jih podobno obnaša, a je velikokrat forma. Nič videl, nič slišal, nič rekel. Je ene vrste ščit, ki še najmanj boli glede na zunanje

situacije. Doma, zvečer, ko umiva zobe, si sicer misli bogi, kar koli je že bilo. Nekatero zgodbo so pa res podn. Se še sam raje stran obrnem, kako se pa ukvarjati s kakšnim pijancem, zadrogirano nesrečnico in takimi. Če se zapleteš, ti večinoma sleduje, u kaj vse ne. Včasih se potem komaj rešiš tuje nesreče. Pa dobr če je znanec ali celo prijatelj, ki je krenil krivim potom in se mu ni izšlo. Potem vsaj na začetku poizkušaš pomagati. Da se pa zapleteš tam nekje v krutem hladnem kapitalizmu, maraš biti pa tudi nadarjen.

Pa ok.

Ta način piš me v uhovstva razumem, čeprav se občasno malo zresnim, kakšen je ta svet. A že dolgo vem, da je bilo vedno tako in vedno bo, nima veze z sistemom, ali kulturo. Razlike so samo v intenziteti. Kje precej zares, drugje pa malo manj, ali celo skoraj nič. Kot rečeno, kaj si pa zvečer misli pa ne več.

Pol so tu še taki, ki samo pozirajo, v resnici bi jim pa prav pasala sproščena komunikacija. Al kaj ko se ne spodobi. Ja, ne moreš neznanca ogovoriti, brez vzroka. Kamoli da bi mu izpovedal naklonjenost, pa magari samo na osnovi prvega vtisa.

Pa vendar so nekateri v množici, ko jih ravno zagledaš, pa bi se mu že nasmehnil.

A zakaj?

Kr tko, brez veze, pa spet sila pomembno.

Ka?

Ja, nasmeh, luba duša je esenca življenja. Ja tudi drugo, pa ne bi sedaj o eksistencializmu, ali celo o čarih in okončinah. Veliko je fajn stvari na tem svetu.

Sta se že par ur vozila z nami.

No, nami.

Ma ja. Saj ne rečem so bili tudi civili, se pravi lokalni potniki, a se je že na daleč videlo ker je 'rower', 'wonderer', popotnik, ker gre pa samo v službo, ali pa k babici na deželo po krompir, al pa kr kej.

Se delala kot da nas ni in uživala prelesti nasmeha, pogleda, dotikov in tko, da ne bo preveč pocukran, a vsak ve, da je to eno sila fajn stanje, katero pa ni samo po sebi umevno.

U, je treba podstati (podlage) za to. Se sicer zdi da je difoltno stanje, a ni. Ne rata vsem. Nekateri že na začetku zapletejo, da sploh ne opazijo, lepote stanja. Nekateri so pa taki kojni, pa več da nimam nič proti konjem, še celo všeč so mi, a tu rabijo kot prisposoba neobčutljivosti za nianse.

Ker.

Ker nianse so tiste ki naredijo življenje, da kar dihati ne moreš, tako je fajn. To je takrat, ko lahko ošpičene prekle padajo, ne pa samo nevihta z vetrom, povsem premočena, a objeta in u, kok je fajn poljubljanje, na primer ustnice in tko.

Pa vendar.

Ko takole vandraš te ima. U, te ima mnogokaj a sem hotel o točno določenem trenutku. Ja, čas je sila pomemben, a včasih se usede in rata. Sem prisedel, sedel sem na drugi strani prehoda, ko sta se pred mene vsedla upokojenca, no verjetno, a zelo na upokojenca, če je kateri še delal, ko sta soseda ravno imela prosta sedeža ob sebi in:

"Kam?"

Kar malo naokoli, kjer je zanimivo pa dol in pogledat."

Je dejala, on je pa skozi okno gledal, med tem ko jo je za roko držal.

"Kam pa ti?"

Isto.

Potem gremo pa lahko skupaj. Momi in Andras."

Se je obrnil, nasmehnil, mi podal roko in izvalio uno angleško, ko ne veš ali ima kaj s stvarnostjo, ali je pa samo drug stavek, za spel se.

"Pleased tō meet you!"

Pol smo pa paberkovali. No, večinoma je govorila Momi, Andreas je pa samo dodal kje kero.

Da študirata na likovni akademiji v Helsinkiju. Andreas je Šved iz Štokholma. Momi je pa iz Føroyar.

Ke?

Faroe Islands.

Ka pa je to?

To so otoki med Škotsko in Islandijo, z široko avtonomijo, sicer so pa Danska.

Vedno je slabo vreme, kadar ne dežuje je pa taka megla da še ptiči po tleh hodijo. Oba lepa dneva na leto posnamejo vse fotografije, da dobijo turiste. Mladina pa potem hodi v Tórshavn, glavno mesto, na pomol gledat turiste, ki nič ne vidijo in je največja možna zabava na otokih, razen pijače a to je menda povsod podobno.

Momi je imela bistveno bolj komplicirano ime, si ga niti nisem poizkušal zapomniti, nekaj na temo Sjóvinnubakin. Tale je sicer kar ena iz Wikipedije, a se je slišalo podobno. Momi misli da so Finci mal tko, a je profesor na faksu super in potem ni krize, ker jo itak nič drugega ne zanima kot študij. Včasih gredo zvečer malo ven dobi pa še dodatno mnenje. Andreas ga nima, je politično nekorektno.

"Kako."

Je bila Finska 500 let del švedske, pa se sedaj ne spodobi, kaj na tej strani, če je prišel študirat na njihovo.

Zelo ga zanimajo avantgardni filmi in je svetovno navdušen nad enim srbskim režiserjem, katerega sem pozabil, čeprav je bil tudi meni znan, pa ni Kusturica ker je posnel en konceptualen film, pri katerem sem sam zapustil dvorano, Andreas je pa ob te užival.

A so bile kake fajne mačke, ali pa južnjaške finte, te znajo biti prav zabavne?

Nič od tega. Prav nasprotno.

A partizani?

Ne to pa še manj, Švedsi niso navdušeni nad NOB.

Ja ka pa pol?

Se je en na krožnik na mizi usral in je to višek konceptualizma.

Al su šašavi ovi Švedsi, bi rekel Asterix.

CRISTIN

Kristin (Christine) je pripravnica v pravniški firmi, sicer študira ekonomijo, ker jo številke veselijo, ker ni bebast je pa trobast, gre obiskat fanta, ki služi civilno vojsko, kot pomoč za vse na ambasadi. Verjetno bo kar tam ostala, ker ona že ve kako je v vojski in moškimi, Francozi so pa tudi popularni.

"Francozinje tudi!"

Je povesila pogled, a se je na koticčkih ustnic videlo da ji ni odveč.

Ja, pozna Jugo. Sta bila lani po obali, ker sta se morala skrivati. Mama frizerka namreč ne prizna Damjanovega poklica, študirat računalništvo. To ni poklic za moškega. Naj bo desc in se izuči za kaj konkretnega, ne pa prekladanja žic. To še telefonist ni. Ata strojevodja se ne usaja, tacga kakršnega boš izbrala tako se boš imela, samo ne hodi potem domov jokati.

Starša še nista spremenila stališča, razen da se jima ni treba skrivati, tako da bosta sedaj počasi ogrevala teren, da bi se starši srečali. Kar je sicer, še kar problem. Damjanovi so učitelji a na vasi, moje dva sta pa iz predmestij Pariza, a le meščana. Tako da bo potrebno kar kaj taktiziranja.

Kristina ne pije, ker ima potem vse rada in to Damjanu ni všeč. Zato pa poje in tu se dobro ujameta. Oba sta iz pevskih zborov in sedaj še skupaj v zboru. Sta se priključila neznanemu zboru, da se ne bi kazale razlike, ko te eni poznajo in imaš zato drugačno obravnavo. Sicer jo vse eno ima, ker je punca, puncam je pa lažje, a jo Damjan vse eno dohaja, ker je precej popularen pri ženskem delu zbora. To jo sploh ne moti, še celo fajn se ji zdi, da ima tako popularnega fanta.

Francoščina je težka, ima ogromno najrazličnejših pravil, a ravno toliko izjem, in tujcem ni lahko. Še sami Francozi ne obvladajo popolno, samo zares naštudirani ljudje. Na ulici je povsem druga francoščina, po pokrajinah pa še dialekti in lokalne posebnosti, tako da je včasih potreben tolmač, če se dobita starejša in bi se rada kaj zmenila.

Ona sicer obvlada angleščino, no še kar, ker namerava delati za tuje firme, ali pa vsaj za domače ki delajo za tujino. Na splošno pa imajo Francozi občutek da je Francoščina enakopravna in na angleščino odgovorijo s Francoščino, potem so pa celo hudi če kdo ne zna francosko.

Kaj pa hodijo v Francijo.

Je sicer brala knjigo, ko se je usedla poleg, a sem sam imel vodič in je precej kmalu vprašala od kje sem, potem je pa itak sledil rafal navdušenja, da ne naštevam.

HANSINA

Hansina in Per

sta sedela v enem drugem vagonu. Slučajno sta srečala Momi in Andreasa. Ne, ne poznata Momi, čeprav sta tudi ona dva iz Faroe, a noben ne živi v Torsthavnu. Oba sta iz različnih vasi iz različnih otokov, a Hansinina mama se je hodila frizirat na otok, kjer je bil frizer. Ta frizeraj je prevzel Per in Hansina je prišla nekega hudičevo vetrovnega dneva, ko so strehe letele na okoli, vstopila in vprašala:

"Ali je odprto?"

Bila je edina na ulici, večinoma so bili po kletih, ker tudi to se je že zgodilo, da ni bila samo streha, včasih, sicer sila redko, ker o tem potem še leta govorijo po vseh otokih, poleti še kakšna hiša, zatorej klet. Od kar so moderne hiše, to so tiste, ki niso na pol zemljanke, se kar dogaja. Ja strehe, avti, včasih pa še katera hiša poleti. V starih cajtih teh problemov ni bilo, ker so živeli v hišah na tri četrt v zemlji, nad pa samo streha, pa še tista je bila obložena z zemljo čez pa trava. To je tako držalo, da so še kakšno kravo našli laziti po strehi, ovce pa normalno.

Hansina je ena tistih tipiš skandinavšč, pa ne da je na Helgo Hogarjevo, na ven čisto nič, po duši pa ni debate. Ne poveš če te ne vprašajo. Ne poveš, če ni potrebno, to je pa itak samo kadar gori voda. Če pa že, potem pa to drži. Ni možno nič na temo se mi je zdelo, sem mislil da, mogoče, verjetno, skoraj, večinoma itd. Tega besednjaka ne uporablja.

"AL ja, al pa ne!"

Drugega ni.

Tako tudi tistega usodnega dne, ko je oprla vrata.

"Kako da v takem okoli hodi?"

A je kero hišo odneslo?

Ni.

No, torej.

Na kratko prosim."

Je imela že prej frizuro na fanta, je razložil Per, tako da ja trenutek celo razmišljal, a je vedel kakšna oseba je prišla, ne Hansina ni nič posebnega v unih koncih. Taki so. Bi lahko rekli pravi moški, al kaj ko je veliko punc istih, tako da pravi Faroerci.

Večina razen Per.

Per ima toliko mnenj kot ima strank. Čeprav na otoku jih ni malo.

Hodijo vsi okoliški otoki. Večinoma gospe, gospode redko srečaš, jih povečini doma s škarjami porihtajo. Ravno po zadnji modi niso, so pa po tradicionalni. Odkar so prišle ovce in to je bilo precej na začetku, so iznašli še škarje in taka je frizura.

Ko se je predstavil, ko poda roko, je rekel:

"Per, feder.

Prosim?

Mam fante raj, pa nič se bat, me ima Hansina na povodcu in greva v Avignon na festival.

U, super jest tut."

Hansina se je menda že na tistem friziranju zaljubila v Pera, čisto nasprotje svoje. Per gre včasih po svoje a vedno nazaj pride. Ne, ne živita skupaj. Vsak v svoji vasi, no, razen trenutno Hansina dela podiplomskega na likovni akademiji v Hki-ju, kjer je srečala Momi, o zemo, in v paketu še Andreasa. Včasih kero skupaj ušpičijo, kot na primer tole potovanje, a je samo smer skupna, pa še cilj, a je cel mesec prireditev in bi se komot lahko zgrešili, vendar se stalno srečujejo, pač jih zanimajo podobni konci ob podobnih časih, tako da je stalno kaj.

Domov ne bo več šla, razen na obiske, da bi prevzela kmetijo, niti pod razno ne, če ne bo uspela v [Tórshavnu](#) pa ostane v Kebehavnu. Ko jo je mama pospremila na ladjo, ji je naročila da je tam drug svet in naj bo previdna, ter hodi po travi ne po cesti. Na njenem otoku ni pločnikov, nekaj kolovozov je sicer asfaltiranih, no velik njih, avto je pa zares redkost, če pa že pride pa seveda v travo stopi, kaj pa veš kakšni norci dan današnji okoli divjajo. To je sicer samo teorija in vsi vse poznajo in se ve kje imajo avto, kje pa karjolo.

Ja, zares koljejo kite in se Evropa zgraža in kaže na televiziji kakšni barbari so.

Prvo to je tradicija od kar svet stoji. Drugo so to eni mali kiti, sploh ne kakšne globokomorske pošasti. Kot bi se delfin zredil, no dva delfina, toliko so pa že večji.

Tretje sploh še nikoli niso bili zaščiteni, nekaj tudi po zaslugi foroške tradicije. Se tudi tako razmnožujejo, da jih nikoli ne zmanjka.

Četrto to sploh ni industrijski lov ampak ohranjene tradicije. Vsako leto priplavajo v Farovške zalive in edina fešta se godi samo v enem zalivu, precej plitvem. Vsak ribič lahko ulovi samo kar se da uloviti z rokami. Ima samo nož in zato tako kruto izgleda, ker se descii mečejo tam po plitvini za kiti. Ga mora na pravo mesto zaderi, da konec naredi, sicer jo popiha, če ga samo v špeh žokne.

Potem tiste živali razkosajo tam na obali in vsak udeleženec si naloži svojo, ali svoje živali, več kot tri se še ni zgodilo, pa še o tem se je leta govorilo, kako srečo je imel.

Seveda je fešta in redko kateri ostane trezen, no, na nogah, treznega menda nikoli ni bilo. Bolj je vprašanje ali že tam obleži ali se pa na kakšnem ovinku malo spočije, ko poizkuša do domov priti.

Špik se reče tistemu salu, zaradi tega jih lovijo. Včasih so zaradi tega preživeli dolge zime. Danes ni več treba, je ribištvo tako napredovalo, gredo za več dni lovit, včasih pa kar je šlo na vesla. Jadra so neuporabna v viharju ali megli.

Megla je pa stalno če ni vihar. Slednjih je manj. Sonce poznajo samo iz razglednic, ki so bile posnete edini dan na leto ko ni ne megle ali viharja.

In tko, enkrat Hansinin ata, ravno pelje poln kamionetek, kombi z prtljažnim prostorom zadaj, do vrha in še čez naložen avto poln špika po ovinkasti cesti, proti pomolu kjer se gre na njihov otok, saj veš, po fešti ni tako lahko voziti, če še stoji komaj. Pred njim pa turisti, vozijo po polžje, saj je bila taka megla, da so še ptice po tleh hodile. Jih opazi zadnji trenutek in zabremza na vso moč. Se sicer ni zaletel a je več kot polovica tovora prešla na avto spredaj, glanc novo belo sposojeno Hondo, ter jo celo prekrije z zdrizasto in predvsem krvavo zmesjo. Japonca sploh nista hotela iz avta.

Priti na Ferske otoke je sila drago početje. Najhitreje gre z letalom iz Kebehavna, a je karta dvojna, je potrebno za eno smer povratno vzeti, ker je 50% možnosti da bodo pristali. Ob viharjih ne gre, ob megli pa nič kaj veliko bolje.

Z ladjo je bolj zanesljivo a je treba iz Škotske in se plovba vleče cel teden, ker obide vse škotske otoke, katerih je na ostajanje, a vsaj prispejo večinoma.

Farožani naj bi bilo potomci Vikingov, kar verjetno drži, a v uradnih evidencah ni omenjeno, da med 50% blond, modrookih ljudi je tudi 50% vseh odtenkov od zamorcev do Arabcev in ni nič posebnega da izgleda kot Italjan ali Grk pa je original. V uradnih evidencah nič ne povedo o skrivališču za pirate, ki so se tu skrivali tudi po več let, pač koliko dolgo je bila razpisana nagrada angleškega ladjevja za gusarja tega in tega. Potem so odpluli a pustila za sabo obilo semena.

Zato je Hansina v Pera ker je kot kakšen Taljan.

Mogoče.

Se mi zdi, mislim da, mogoče, verjetno, skoraj, večinoma in tko.

LENA

Lena je keramičarka. Dela piskre, obešalnike in skulpture. Nekaj piskrov je precej dobro prodala, sicer pa ni zelo obetavno, studio ima nabasan, da ne ve več kaj narediti. Da bi v smeti metala, zato ker ni več prostora, še ni psihološko pripravljena. Ja, saj meče

stran, kar ji ni všeč, to od vedno in več ali manj sproti, a se je nabralo tudi dobrih komadov čez strop.

Preko združenja keramikov Finske, so jo porufali, pa ne ve kako to, saj je toliko dobrih v deželi, a menda je nekaj na tem, da hočejo še koga, ne pa zadnjih 50 let stalno, sicer svetovno znane, iste razstavljati.

Pa spet med novo generacijo, kamor se vse kakor še prišteva, čeprav je gospa srednjih let, jih je tudi precej zelo dobrih, predvsem se pa z novo generacijo čutijo svetovni trendi v razvoju keramike in je menda to vzrok, ker sama se trudi nadaljevati tradicijo Finskega oblikovanja norih 60-tih, ko so dosegli brezčasnost.

Ne da bi rada bila brezčasna, no po tihem tudi, a o tem se pa ja ne govori, a poizkuša navdih iskati na istih koncih kot so jo takrat, v strukturah v naravi.

"Saj menda poznam kozarce Tapia Virkale?"

Sem samo kimal, pa nisem še nikoli slišal, a se je slišalo super fino fajn in bom ob priliki seveda preštudiral še kaj o finskem oblikovanju. Do sedaj je bilo skandinavsko oblikovanje, sploh nisem delal razlik, pa je izgleda med lokalci sila pomembno.

No, saj je nekaj na tem. To je tako kot bi rekel da je Plečnik balkanski arhitekt. Nekaj časa je sicer bil Jugoslovanski, pa še to med izbranci, ker se z njim niso hoteli kititi, če je pa že kdo napeljeval, pa ja, jugoslovanski. Pa je bil vedno samo slovenski. No, mal tut češki, a tudi tega ne priznamo.

Na svetovno razstavo keramike v Nari so jo povabili, ji plačali letalsko karto in teden dni bivanja, prevoz do 25 kg predmetov pa vsak sam organizira. Je dolgo kolebala, ponudba je super privlačna, od vekomaj si je hotela ogledati japonsko ozadje, če je o piskrih še kar kaj vedela in jih gledala po muzejih in galerijah po Evropi. Pa je vendar povsem drugače, če vidiš še mesto, vas, ulico, hišo, dvorišče, ne nazadnje smetišče keramikovo, ker tam se vidi boj koliko ima odpadka, ali meče stran ker ne proda in ni več prostora, ali so pa zares samo smeti in mu odnesejo še preden se ohladi. Menda je nekaj Japoncev takih, da imajo razprodano v naprej, še ne izdelano. No, pa pri njih je drugače imajo namreč nekaj njih, svetovno znanih, kot narodni zaklad in verjetno tisti dejansko na smeti mečejo samo ovitke od bombonov.

Po dolgem razmišljanju, ker transport tja ni poceni, se je izkazalo da je precej znosno, kar je med Finsko in Japonsko samo teoretično, če pošlje po morju. Tako da je plačala 0.0025 tone kar je pa drobiž. Ladijsko tovor se računa v tonah. Naredila je dober zaboj, skrbno zavila in obložila, vse kose, za katere meni da bi lahko bili in jih odložila v skladišču na obali. Tovor bo gotovo v treh mesecih tam. Kdaj, s kom, kod je pa odvisno od situacije na ladjah in povezavah. Da bi šla ena ladja iz Helsinkita v Tokio je skoraj nemogoče. Iz Hamburga pa ne. Če mora pa še kam, je pa tudi v igri, a tri mesece ni problem.

Če ne bo zanimanja bo razstavljeno podarila, če pa še to ne bo možno pa v smetnjak.

Doma jo čakajo obešalniki. Kadar nič ne gre, potem se jih loti. Sicer sploh ne njena domena. Začelo se je tako da ni imela kam obesiti stvari. Seveda greš v Ikeo in je. Pa jih je raje naredila iz keramike. Te so po tem obiskovalci studia fehtali in so se ne vem kakšni logiki še kar razširili, tako da so jih še v časopisu objavili. Je naj uspešnejše prodala eni firmi, ki jih sedaj množično proizvaja, a je le drugače če se ročno izdelani, je vsak drugačen in je od vremena, lune, zvezd in politike odvisno kakšne oblike bodo.

Ja, včasih jo kakšna vest tako razjezi, da potem še par dni piha kot mačka in če mora ravno takrat naročilo izpolniti, potem izpadejo zares zanimivi kosi.

Je bila doma tako živčna, odkar je bilo vse pripravljeno za razstavo, da je stalno hodila iz prostora v prostor, vklapljala tv in radio, se tuširala 5 x na dan, predvsem pa stalno gledala ali je kaj novega v hladilniku, da je sklenila, Lena lubica, zato ker si živčna se boš zredila za 20 kg, potem pa še avijon ne bo mogel poleteti in sem se opravila z vlakom v Avinjon.

"In evo me!

Sedaj pa še ti kaj povej."

Toliko nisem govorila celo moje življenje skupaj. Zares nenavadno, izgleda da se je nabralo in je sedaj ven udarilo. Samo ni mi jasno zakaj ravno sedaj, zakaj ne včeraj ali jutri, prejšnji ali naslednji teden, za mesec razumem. Ne vem ali je kaj takega tukaj, kakšna posebna energija?

Potem je utihnila, me gledala postrani, v resnici je premikala pogled in glavo, se celo presedla, kot da drugam gleda, se presedla nazaj, me spet gledala in vprašala:

"Ali si mogoče ti? Pa saj samo poslušaj staro babo nakladat, saj bi ti lahko bila mama, seveda če bi malo prej začela svoj reproduktivni cikel."

Ne, jaz že ne potrebujem desca. Desci so sami vosli, veliko pa še prascev."

Se je zopet presedla, kakor da nima z mano nič. No, pa saj zares nima, a se je hecno dojemalo.

Potem je tam malo vzdihovala, vsaj tako se je zdelo, ko poizkušaš dojeti kaj se godi v sogovornikovi glavi, vidiš pa samo hrbet, no pa glavo in lase ki padajo po desni rami, leva pa razkriva vrat in trzljaje, vsaj tako se ti zdi.

Kaj sem hotel? Tiho sem bil. Kaj pa naj takle mulo soli pamet izkušeni gospe, ki ima že svetovne razstave, sicer prvo, pa vendar.

Je vstala, me še enkrat precej detajlno pogledala, vzela potovalko, vanjo stlačila jopico in odkorakala v drug vagon.

JANIKA

Janika bo pravnica če naredi prvega.

Ja, prvi letnik pravnega faxesa. Je prvega pogrnila, se zamislila, v smislu, kaj pa je meni tega treba in pobegnila od doma.

Po dveh dneh je poklicala, a samo za to, da ne bi poslali policije za njo, prvo nadrla mamu, potem pa še fotra, da naj niti pod slučajno ne raziskujejo kako je z njo, če hočejo da sploh še kdaj nazaj pride.

Vedno je vse naredila v prvem roku. V šoli, v krajevni skupnosti, na klubu in doma. Vedno je bila odličnjakinja, ki je pa sanjala o tujcu, ki jo zapelje, menda od 5 razreda osnovne šole.

"Zakaj pa tujec?"

Ker je bilo o mojem življenju vse zmenjeno od kar sem se rodila. Vse, absolutno vse. Od igrac, oblek, prijateljev, prostorov in časov, do poroke, hiše in jadrnice. Ker sem bila tako voljna slediti smernice, družine, družbe in sistema, ni bilo nikakršne možnosti za doživetja, katere ne organizira mama ali teta, ali klub, ali kdor koli iz kroga družine.

Tako da sem samo sanjarila o grehu, pa še to ni bil sosedov mesar, ampak tujec, tako da sem lahko bila nedolžna žrtev v kosmatih rokah tujca, še celo v sanjarjenjih sem bila pridna. Zdaj. Kaj pa morem če je bil tak grobijan. Nič. Ampak je bilo fajn.

Podlaga za upor se je dinstala leta, a sem na ven ostala pridna, vodljiva, predvidljiva lutka v rokah družine. Lani sem se pa skregala z profesorjem rimskega prava, nima veze zakaj, a rezultat je da me je vrgel. Čeprav se je cel klan okoli naše družine organiziral, kako bodo pritisnili, na vseh področjih, da bodo profesorja odpustili, ker se je upal vreči nekoga iz tako pomembne in slavne družine.

Sploh jih ni zanima spor, njegova vsebina, ampak samo posledice in kaj hujšega prihodnost.

"Slavne družine?"

Ja, ni lahko."

Naš pradedek, je bil soustanovitelj države, minister prve vlade. Že prej smo bili bogata in ugledna družina a večinoma zaradi oficirjev iz družine. Takrat je to bila velika stvar. Poročiti oficirja, to so bile sanje vsake meščanske punce. Pa ni samo slavna zgodovina. Tudi sedaj so povsod zraven, na vseh nivojih, vsi se silijo postati član klana, ker jim bo potem lažje v življenju. Saj nekaj je na tem, a če si zraven pa sploh ni lahko. Že res da mi nikoli ničesar ni manjkalo v smislu materialnosti, lih kar si misliš pa še par, katere ti niti na pamet ne pridejo. Je že vse zmenjeno za mojo poroko, pa nisem še pripravljena. A v mojih letih so moje prednice že bile poročene in imele otroke, skratka so že odigrale svojo vlogo.

Ženina poznam že od vrtca, ko sva naga letala po poletni travi. V resnici je prav v redu dečko, a med nama nikoli ni bilo kemije.

Znanca, prijatelja občasno, več pa ne. Tudi njemu je jasno da bo samo žrtvovanje, družinska pričakovanja, povečanje moči klana. Skratka poroka brez vsebine.

Zato sem odšla.

Sedaj sicer pokličem skoraj vsak dan, vsak ne, da jih držim na povodcu, sicer se pa sedaj celo lahko pogovarjamo in poslušajo in slišijo kaj sem rekla, tako da je ene vrste rezerviran prijateljski odnos.

Sem samo kimal in se čudil, take zgodbe si nisem niti predstavljal, kamoli slišal, tako da sem lahko samo dodal:

"Matr, si boga!

Ne zajebavi!"

Sicer se pa čudim, zakaj ti to sploh pripovedujem?

Zato ker sem nihče, sploh ne pomemben, ali pa ..., ja tujec vendar, sicer ne kosmat in mišičast, a ni vse v zunanjosti, ko me spoznaš globlje, kaj pa veš.

"Brada vidla."

Sva sedela na kamniti ograji reke in opazovala bližnji železni most, še kar prometen a daleč od gužve. Mesto je proizvajalo vse tiste zvoke, kateri se ti vtisnejo v spomin. Ja, ni debate, vonje tudi, a v tistih letih, še nisem bil dovzeten za vonjave. No, na splošno. Če je ker, ja vonj ka pa, posej močan ne glede na predznak, plus ali minus, smrdi ali diši, seveda ga registriram. Nianse so mi pa še vedno tuje. Občasno jih zaznam a se še ne zavedam pomenov. Tako da me je kar begalo, zakaj sem hotel biti stalno tako blizu. Dišala je fenomenalno, pa so bili vonji ko po dnevu ali dveh stopiš iz vlaka in je, kaj pa vem, popotniški vonj, če tak sploh obstaja.

"A se upaš pod mostom?"

Kje boš pa ruzak pustila?

Po kamniti ograji, ki se je počasi dvigala proti mostu, je po odkapnem nosu, kva pa je to, kadar se hočeš znebiti vode narediš na fasadi, v tem primeru podpornega zidu, rob in voda ki polzi ob dežju po površini od odkapnega nosu dalje pada v globino in je posledično zid tu dol suh, no ne tako moker, plezala proti kovinskemu nosilcu v zidu, kjer je bil pripet most. Nosilec višine vsaj dve človeški postavi, pa mogoče več, je imel tam še kar široko polico. Tam je privezala ruzak in s hrbtom naslonjena na nosilec, stransko počasi previdno stopala proti sredini reke.

"Bemu mast! Saj je čist prtegnena!"

sem si govoril, ko sem ji sledil. Ja, zato ker jo je bilo potrebno varovati, kaj pa če v vodo pade, pa tudi, da bi mene punca vodila v nevšečnosti, ko sem bil pa vedno sam vodja lumparij, to pa že ne in se tresem tam, na nosilcu, čim dlje od obale sva drajsala.

Tako nekako do prve četrtine, tam je bil nosilec pritrjen prečno, so bili ogromni vijaki, ali njihova rit, kar posledično pomeni matice, večje od dlani, a se je dalo precej dobro zagozditi, tako da si dobil občutek, če ne spustim se mi pa tudi nima kaj zgoditi.

Tam sva se usedla, z nogami bingljajočimi nad vodo, ker so počasi plule tovarne ladje. Ma ne ravno ladje, vlačilci, kot mali vlak, razen da je vsak vagon imel ene 50 m, tako da tudi mali ni bil.

"Sejs čist odpilena!"

Saj ni ograjeno.

Seveda ni, ker ga ni idiota na tem svetu, ki bi mu kaj takega na misel prišlo.

Je prekinila moj strah s strastnim in dolgim poljubom, tako dolgim da sem vmes celo poškilil, kaj se dogaja, ker resnično že ni moglo biti, a je bilo in sem se predal nasladi trenutka.

P.s. :.

Nič ni bilo z Janiko.

Sem se predal nasladi trenutka je samo stilska izpeljava.

Ja, ne morem napisati, da sem se skoraj dol prevrnil, zadavil, ustrašil, tega še največ, ne nima veze z biti na sredi reke, no tretjini, pod mostom, smo še kakšne večje budalaštine počeli, ampak da ti da kdo jezik v usta, na to pa sploh nisem bil pripravljen.

Seveda sem vedel za, ni da ni, saj se je še v živo videlo, ko sem se s kolesom peljal tam po Trnovskem pristanu in so se zaljubljenici veselili življenja, nekateri pa zajadrili v ogenj strasti in niti meni ni ostalo skrito.

Še največ pa v filmih, a tisto nisem jemal zdravo za gotovo, temu se reče umetniška svoboda, pa kar koli naj bi le ta predstavljala.

V Ameriških filmih gre to sila hitro, a to je menda, ker imajo proračun samo za uro in pol, če bi čakali, kakor sem si predstavljal sam, da se zgodi, povsem naravno, brez prehitevanj, bi bila trilogija, ali pa celo 'never ending story'.

Pa da jih je toliko. Sicer pravijo da so punce tam čez bolj poskočne, pa spet, je kar nekaj filmov ravno na to temo, ko je tamala zapeta gor do vratu, pa ne samo dejansko ampak tudi simbolno, pol jo pa tam en simpatiko naštimava na druge horizonte, pa bolj horizontale. Verjetno jih že spet ni toliko, a o unih, ki se ne pustijo, ali jim celo nikoli ne rata, se ne delajo filmi, kako bi pa izgledal film v katerem se nič ne zgodi, a dej dej, to ni film. Film je akcija, tako da uno da jo je čakal 3 ure samo nakažeš, v resnici je pa sekvenca s 30 sekundami, pa že tam ne veš če ni kakšen filozofski film in naj bi tako dolg kader še kaj drugega pomenil, na primer izgubljenost sistemskih rešitev.

Če pa ti nis butast, pa tut ne vem če ker je!

TOMI

Tomi, Tuomas je rodom iz otoka v Baltskem morju, nekje na sredi med Ölandom in Bornholmom.

"Ke?"

En mali otok, če ga primerjaš z omenjenima, sicer pa za več vasi, polji in seveda ribištvom. V starih cajtih so množično sušili polenovke.

"Ka?"

Tep nič ni jasno!

Polenovke so kot kamen trde posušene ribe.

Bi se jim moralo reči kemenovke ne pa polenovke.

A to ti ne kužiš, ker si od kje?

Tomas Šved iz Štokholma.

Torej polenovke, so v sezoni glavni ulov. Potem te očistijo in sušijo na zraku. Postanejo trde kot kamen, zato jih moraš prvo par ur namakati v vodi, preden jo dokončno skuhaš.

Slavni časi strateške hrane, menda so Vikingi ravno zato prišli do Amerike, ker so seboj vozili polenovke, če se jim je zlomilo veslo, so kar polenovke uporabili. Se ne pokvarijo, verjetno so še za bakterije pretrde in potem vse vesele brez zob okoli skačejo.

Ja bakterije kere pa?

Iz tistih časov je tudi ržen kruh s krvjo.

"Ka?"

Temno, kaj temno skoraj črn kruh, a to je edino kar pogreša od doma. Polenovka v juhi, črn krvav kruh in vodka. Za to se še kdaj oglasi na otoku, ker okusi so precej drugačni kot v mestu.

Sicer pa nimam več nikogar, ki bi se me razveselil tam. Sem tako zamešal svoje in še katero življenje, da bi dan današnji marsikdo raje videl, če ne pridem, kakor stare zamere pogrevati.

Sorodstva je še kar, a ga vsi odklanjajo, ker jim dela sramoto, mama je umrla ko se je rodil, ata je pred par leti pobralo, čeprav je imel najboljša jetra na otoku. Toliko kot ga je on nesel, ga menda do sedaj še nihče.

Če ne bi bilo stare mame in tet bi se mu kot otroku pijanca hudo godilo, tako je pa poceni odnesel, ker za časa očetovega razgrajanja je bil pri babici ali teti. Kadar se je pa ata streznil, je bil pa dober kot kruh. Na žalost je imel precej pivskih prijateljev in so trezna obdobja postajala vse krajša.

Ali zaradi opisanih okoliščin, ali genov, ne bo nikoli jasno, zakaj je zašel na kriva pota. Zakaj brat je čisto nasprotje njegovo, a ga tudi ta noče več videti, ker se ga sramuje.

Pa ni bilo nič takega. Pač normalni mulci v ribiški vasi odraščajo in raziskujejo meje do kam še gre. Meni je uspelo dalj in so zato take posledice.

V začetku sploh ni bil problem, saj so ga vsi žingali. No, večina. Veliko pa sigurno.

Na celini sem naredil srednjo lesarsko, delati z lesom me od vekomaj veseli, graditi čolne pa fascinira, pa sedaj ni več lesenih čolnov, tako da si ga naredim predem umrem. Do tja je še cela večnost, tako da je časa na ostajanje .

Za poletne in božične počitnice sem se po večini oglasil, v domači vasi. V Bližnjem mestecu smo imeli verouk, tam sem se precej spoprijateljil z pastorjevo ženo. Se je tudi pastorju zdelo da ja fajn, da vsaj nekoga poslušam.

Tako da me je včasih povabila na čaj in obvezen pogovor. Seveda sem se moral z vsem strinjati, saj veš kakšne so ženske. A me je tudi ona poslušala, pri opisovanju križev in težav in parkrat celo branila, kadar sem zopet kakšno neumnost izvedel.

Oh, nič takega. Pač, kar počne mularija, ko odrašča. Že res da sem bil pri vsaki neumnosti zraven, za večino pa še pobudnik, a mislim, da je to normalno. To da otroci nagajamo, starejši se pa trudijo speljati na varno stran.

Tako da sem občasno celo zelo pogrešal njen glas, njene misli, ki so vedno našle pravi odgovor, njene kekse in zlate lase. U, je bla lepa. Saj verjetno še je. Ne vem če je 10 let starejša.

Tako da.....

Me je pripravila do joka. Seveda ob moji stiski, a do sedaj nisem pred nikomer jokal, zvečer na skednju ni problema, pred drugimi pa nikoli.

Fantje ne jokamo. Taki postavni pa še toliko bolj ne.

Pa me je skibicirala, tako da sva potem oba jokala, se držala za roke in vdihovala.

Sploh se nisem zavedal a kar na enkrat je bila na meni. V tem je prišel pastor, a tudi takoj odšel. Ja tekkel po vile v skedenj.

Tako da sem z hlačami na kolenih preskočil vrtno ograjo in tekkel kolikor so mi noge dopuščale.

Sem že takrat vedel, da je tole moja zadnja neumnost, samo ne, ali na tem svetu ali kje drugje.

Par dni sem se skrival med kamni na obali, a je bilo ravno takrat precej vetrovno in mrzlo in bi komot zmrznil, če bi še tem spal. Ko sem se po parih dneh vrnil, me niso nikjer več sprejeli, tako da sem jadrno pospravil vrečo in odšel na celino.

Sedaj bom kakšno leto spustil, da se pomirijo. Takrat bom že na faksu in bom hodil na domač otok samo kot turist, na črn kruh, polenovke in vodko.

"Matr so dobre."

A iz Norveške prihajaš?

U Norvežani ho hecke.

A veš unga?

Stoji Johanson na koncu fjorda, s hlačami na kolenih.

Ga vprašana Peterson:

" ja kva za boga pa delaš?

Waiting for Danish Porno wave!"

Finci so še huje.

A veš unga?

Pride novinarka lokalnega radija, intervjuirat narodnega heroja ki se je ravno vrnil iz Winter War.

"Godpod narodni heroj, kaj ste prvo naredili, ko ste se vrnili v varni dom?"

Ženo sem si vzela.

Khm, khm, da, da, ampak kaj ste prvo naredili ko ste po dolгих letih krute vojne vrnili domov?"

Še enkrat sem jo.

In tako ene 6x.

Že vsa obupana še zadnjič poizkusi.

Potem, je moralo biti gotovo kaj herojičnega ob vrnitvi.

Pol sem dal pa smuče dol, sem jo pa še enkrat."

"Ali poznaš Hamburg? Prit ti pokažem."

HANZI

Punce so kot pickl (kolesa).

Na začetku sila nerodno,
potem ko pa steče,
gre pa samo od sebe in
je največja sreča možna.

Sedela sva na ne zelo polnem trgu, ne vem če se ne reče Placa del sol v Madridu okrog 5h popoldne. Takrat lokalci ravno končujejo siesto, tako da smo bili samo blesavi, kuhani turisti na popoldanskem soncu. Sam sem prišel iz Prada je bilo tako prijetno hladno, a se nisem zavedal da je ob 5 h popoldne še vedno svinsko vroče, zato sem zavzel pozicijo takoj za sladoledarjem, na klopci v senci platan, sa pogledom na dogajanje na trg.

Na klopci je spal, sedečki ne ležečki, tisto ko ti glava binglja v znak z odprtimi usti en dedi. Takrat so bilo vsi malo starejši dediji. Ta jih je imel, kakor se je potem izkazalo okoli 50, kar je sam povedal, da jih ima med 50 in 60 in sploh ni pomembno, ampak kako se človek počuti. Eni mlado, drugi pa ne tako stari.

Tako.

Je Švicar iz enega mesta pred Ženevo in zbira National Geographic, ima jih celo klet, kakor tudi diapozitivov, ker gre še pogledat kar objavijo. Sicer bolj po Evropi, a je bil tudi v Ameriki, Azija ga pa še čaka, če sploh kdaj. V društvu zbiralcev si prodajajo stare številke, če katero najde in jo že ima, kdo drug jo pa išče. Potem je bilo nekaj številčk, najbolj zaželenih, pa sedaj ne znam poviti. Sploh ne naj bolj znan dogodek ali kraj, ne, obskurni prostori in časi, tisto nikogar ne zanima in je zato mala prodaja, ter posledično višje povpraševanje ko postane zaprašen izvod v antikvariatu.

"Kaj pa ti izgledaš tako klavrno, v tvojih letih sem hopsal

če sem kam šel, ne pa kole kot kakšen povožen burek okol obrnjen?"

Sem srečal prvo in edino, najboljšo možno, pa me je na čevelj dala, še preden se je zares začelo in da sem včeraj v Barceloni skoraj umrl od žalosti.

Punce so kot pickl.

Na začetku malček strašljivo, a privlačno, če pa vsi picikl vozijo.

Potem poizkusiš.

Sila nerodno. Te zanaša, loviš ravnotežje, parkrat padeš.

U, peče in skeli, a odnehaš ne.

Potem ko ti steče, si misliš da si ta velik džek.

In zopet pogrneš.

U, boli, skeli, ližeš rane, a se delaš da ni nič.

Poizkusiš še enkrat.

Gre malo boljše, čeprav si bistveno bolj previden, kot pri prvem padcu. Tako da ti celo postane všeč. Pospešiš, a je šoder in se zvrneš še huje.

Poškoduješ kolo in sebe, duša boli in se smiliš samemu sebi.

Potem je odvisno od, česa vse ne.

Nekateri samo poberejo kolo, poravnajo balanco, namestijo verigo. Sicer popraskan in krvav, od šmira umazan še po obrazu, ker so se od nekje vzeli komarji, in si jih tolkel med tem ko si se z verigo uščipnil.

Drugi odnehajo, teh je samo za vzorec.

Tretji vpletejo mamó, zdravnika, mehanika kaj vse ne.

A to je mejnik, ko ti steče, ko ti je končno všeč biti s kolesom. Ja v dvoje je bolje, ni debate. Potem ko obvladaš vožnjo brez rok, jo lahko celo za roko držiš, ko skupaj pritiskata novim doživljajem nasproti.

Rane so pozabljene.

Ja, nekatere se v spomnih vračajo in si sila previden, da ne bi spet skelelo.

A v celoti, gre kar samo.

Ja, so klanci in je treba truda, a so tudi doline in je uživancija z vetrom v laseh, s pogledom v globine zaupljivih oči.

A je sploh še kaj na tem svetu?

Sladoled.

OPA

Oslo – Paris - Avinjon

OSLO

*"va te faire foutre"
(fuck you)*

Od postaje sem korakal po etaži nižje, na takih postajah niti ne veš kje je pritličje, ker je vse pozidano in ni razlik v svetlobi, ker naravne sploh ni, so pa svetleče trgovine, ljudje sedijo po klopcah med šavjem lončnic pijejo, kar pač ker pije, njegov problem, gre bolj za vzdušje, v tistem trenutku celo umirjeno, pa magari prideš zmatran kot konj, a to je že ena druga zgodba, občutek je pa le prežvečen, kot povožen burek, okol obrnjen, a se nam ne mudi, zatorej tisto od prej. Ja, kerim se gotovo a ni 'rush our' in ni množice begajočih na vse strani. Zato počasi stopam po hallu. V resnici je hodnik, a je dvo nadstropen, vsaj večina, vmes so prehodi zgornje galerije na drugo stran. Nekateri precej dolgi, kar nakazuje da je nadstropje višje še kaj, in v enem od daljših, mogoče celo prehod pod tiri ali ulico, če smo res etažo nižje. Tudi intenziteta ljudi je različna glede na posamezne dele. Mogoče kjer je več svetlobe več, kaj pa vem, a takrat stopam po enem, malček temnejšem, lahko da se mi je samo zdelo, glede na sledeče dogodke.

Že prej so ker stali, nekateri igrali glasbila, u kaj vse ne vidiš, v Parizu sem se zanalašč z metrojem vozil, sploh ne od tu do tam, ampak križem kražem, ker so pozimi to topli predeli Pariza in jih ogromno špila muziko. Znajo biti celi ansambli. No, bolj komorne zasedbe, ali pač par njih, ki vadijo, zraven pa še kakšen frank pade, u, sem užival. To je en glavnih razlogov da sem se takoj zatrapal v Paris. A kje je že to.

Je stala ob izložbi za športno obutev, precej svetli, tako da je kar malo motilo, ker okolica ni bila tako žareča, in se obraz ni razločno videl. Ja, če je ozadje presvetlo, potem v prvem planu ne vidiš vsega.

Me je že od daleč zašacala, ker kakor sem se približeval, tako je po malem lezla od stene proti meni z iztegnjeno roko.

Sem se je kar ustrašil. Pa ne da je ne vem kako strašno izgledala. Sploh ne Helga 2,5 m, ki zakrije pol horizonta.

V resnici je bila 1,5 m. Pa ne veliko več, drobno pišče, sploh da se upa žicati, a kaj veš kakšne vse usode se kotalikajo po naših življenjih in sem seveda, kobajagi ne da bi je pogledal, odkorakal mimo.

Pa sem jo. Že ko sem se približeval, sem bil precej skoncentriran nanjo, ob srečanju pa povsem našpičen, pa magari glumil, da mimo gledam.

Ni se dobro videlo, a sem imel občutek, da ima objokane oči, kar pri takih težko trofiš.

Takrat še ni bilo pankerjev v naši dolini. V Londonu sem jih sicer gledal a iz druge strani ulice in ob njihovem odhodu, tudi glasno oddahnil, ker so mi zares izgledali strašno, a je bila glavna ulica, naroda na ostajanje, tako da bi težko prišlo do gužve, pa vendar, sem bil kar našpičen, ali po domače mi je prpa delala.

Pri tamali pa tudi podobno. Ni bila punkerca. Danes se verjetno reče darkerica, zame takrat zelo novo. Ja, sem jih videl po tujih revijah, po Ljubljani jih še ni bilo, vsaj v moje delokrogu ne. Si tudi svoje mislil, kva so fakjeni tile dekadentni kapitalisti in v naslednjem trenutku tudi pozabil.

Ta pa meni roko pod nos.

Veš da sem produžio.

Sem ravno pomislil, da ni bilo tako hudo kot je izgledalo, pa se tamala zadere:

"Va te faire foutre!"

Sem se ustavil ene 15 metrov od nje in pogledal kaj dogaja, tamala pa nadaljuje:

"Fuck you!"

in kaže srednji prst,

se mi je zdelo da vsi mene gledajo sploh ne tamale, ki izziva mirne mimoidoče.

Mesto me je očaralo. Nekaj jih je, ki so mi sedli. Pa ne znam povedati zakaj. Menda je kaj z zvezdami pa magari sonce svetilo. Tu je sicer rosilo in pihalo tako da iz tega konca bi moralo biti ravno nasprotna reakcija. A kot rečeno, mora biti še kaj, kakšne skrite silnice, da se te dotakne, pa ni racionalne razlage, eno druge pa ne, pa bi po vseh kriterijih moralo.

Sem kar užival, kolikor se da ko si takole utrujen od nočne vožnje, pa vendar ...

Stalno sem jo imel pred očmi. Kaj se ji je zgodilo, da dopoldne takole agresivno laja na mimoidoče. To se zgodi zvečer, pa še raje ponoči, ko so kateri preveč veseli in jim zmanjka denarja iz ene gostile v drugi bar, potem pa vmes še malo žicajo, ker so pa nič apetitlih za pogledat, je pa kaj klavrn rezultat žicarski, pol so pa jezni in te nahruli kot tamala mene.

Ampak dopoldne.

Je morala imeti klavarno noč. Kok je pa sploh stara, sem gledal race v pristanišču, početje katero me je velikokrat veselilo. Tudi prej na hamburgerju sem skozi okno zijal na ulico, takrat fajn nabasano, v vseh smereh, tudi to me je mnogokrat zabavalo, zraven pa stalno na tamalo mislil.

Saj ne more biti več tam, sem razmišljeval, ko sem ponoči korakal v nasprotni smeri proti štacjonu in vlaku proti Švedski.

Ni je bilo.

Kaj nas žene, da enim damo prednost?

Za nas ne vem, zase pa še manj, pri meni, pa magari se prepričeval, po dolgem in počez, da me je ena sama racionalnost in to orto, ena plus ena je dva, ni mogoče nikakršne druge obravnave, pa vendar ...

Potrem se tam na cugu zamisliš in premlevaš, preden za-kinkaš, kaj hudiča je bilo, pač ena zagulena usoda, še to ne veš, večinoma se na usodo sklicujemo, samo da ne bi pogledali resnici v oči. Da ne rečem da je mnogo lažje če so drugi krivi. Kadar veš za vzroke in posledice, celo logično, če pa ne, kakor sam v tej priliki, so pa samo oblaki. Sanjarjenja, pa spet sanjarjenja sem si vedno razlagal z lepimi željami, tu pa ..

Tu sem se pa ustrašil. Sem se vedno imel za enega tistih, ki celo prezirajo, to zadnje samo potih, na vzven pa imam nekaj nujnega, da bi mi bile grozljivke všeč. Niti pod slučajno. Kar sicer ne izključuje da jih nisem gledal. A da bi priznal da me je strah, mene, nikoli, vendar sem bil precej vesel ko je bilo konec filma in povem samo tu šepetaje, da sem med ta hudimi prizori, raje v strop gledal in štel sicer ugasnjene luči.

Tu pa.

Sicer ne vem če bo grozljivka, v resnici ničesar ne vem, še tega zakaj me tako privlači, predvsem pa ali kaj bo, da ne omenjam, ali sploh kaj je. Racionalno že ni, mora biti nekaj na uni strani.

Keri?

Ma uni, saj veš, ko se prepričuješ, da to že ni mogoče, vsi atributi govorijo točno o tem, a nekje zadaj, ali pa spodaj, nima veze s prostori in prisposodobami, lahko bi namreč bilo tudi spredaj a se potem dojema da ti je jasno, ali celo da bi se lahko v tisto zaletel, v kakšnih burleskah pa še na tisto stopil, a je malo podobno kot bi na svojo kravato stopil, če smo že vsi na svoje šnirnice, pa iz tistega še nikoli ni burleska ratala. Zato kravata.

Vlak v Skandinaviji bistveno manj ruka, pojma nimam kako to naštimajo, a rezultat je, da bi vsaj teoretično lahko župo iz krožnika jedel, ne pa samo kavico iz šolce.

Nima veze, ima pa da vse eno ni neslišen in ima vse eno svoj ritem in ta me je počasi zazibal iz sanjarjenj v spanje.

Kdaj pa ni jasno, ali sem že spal, ali sem pa še vedno sanjaril, a nato se zbudiš, vmes je pa vožnja.

Škoda da ne znam tega početi načrtno. Bom zaspal, bo hitreje minilo.

Ja pa ja.

Še naj bolj vžge, če bi rad ostal buden, potem večinoma pali. Sem samo oči zaprl, pa je že dan.

Jetebori

Göteborg

Fils de pute!
(son of a bitch)

Do Göteborga, katerega sem si hotel ogledati, ni bilo nočnega vlaka, torej sem skočil na unga ob 6h zvečer in bil v mestu ob 10h. Kaj pa sedaj? Tole bo pa precej izčrpavajoča noč. Kje naj sedaj iščem hostle. Povečini po 10h niti ne spustijo not. Da bi si pa privoščil hotel, v teh geografskih širinah, je pa misija nemogoče, ali pa prej oropat banko. Tako da sem kar malo obsedel tam na peronu, kjer sem z vlaka padel.

Se dojemam da kaj veliko problemov ne bi smelo biti na peronu, ker je stalen promet, ali kaj ko ni samo potnikov. Postaja je v večini naselij generator življenja. Ja, eni se jih izogibajo, to je pa res pod nivojem. Nič ne rečem, se je potrebno prilagoditi, a tam najdeš posebnije ali vaše in mestne originale. Tako da, če preživiš, ker zgodbe znajo biti tudi precej nasilne in ne tako redko tudi nič na hepi end, je pa to velikokrat še najbolj zanimiv konec mesta.

Tako da sem krenil proti centru. V resnici se ne spomnim, kako da sem se zahakljal v Göteborg, lokalci izgovorijo JeteOri. Tisti veliki o naj bi predstavljal zapeti glas. Na primer JeteboOri, kakor znajo samo Švedi in Dolenci peti med govorom.

V resnici ta način govora izginja, samo kje na severu še kdo poje, malo spominja na dolenjščino in ljubljansčino. Slednja kruto zatira avtohtono petje med govorom. Gor je pa podobno. V resnici samo še kuhar pri Mapetkih po švedsko govorijo. No, pa še Norvežani.

Za nepoznavalca obeh je sila podobno, verjamem pa da so opazne razlike, če poje Norvežan ali Šved, a to bi bilo potrebno kakšnega aborigina vprašati.

Od postaje do historičnega centra je ene 3 km. Misliš 300m. Ja, če prav odvišeš, a eni smo nadarjeni, pa gremo okol rit u varžet.

"Ej, si taprau."

Lej, kaj morem, tak sem.

Zdej.

Saj ne vem če bi povedal, cviknil sem. Ustrašil in potem panično skozi napačna vrata odtaval in je kar trajalo, da smer ni prava ter sem zato videl še predel katerega ne vidi vsak turist.

Torej.

Kot rečeno takole zvečer niti ni ne vem kako obljudena postaja. Ne da je prazna sploh ne, a vendar se nekako čuti umirjanje. Ni jih veliko ki bi panično letali, ker so čakali na napačnem peronu, pol pa letijo kot bi jim gorelo za ritjo.

Eni se sicer nekaj lovijo, a to je lokalna mularija, se jim še ne ljubi domov, pa še malo norčije uganjajo na postaji. Snažilke jih prav s pomilovanjem gledajo, ker bo gotovo treba še enkrat pomesti, ko jih končno redarji, kateri so še v bifeju, ne napodijo in bodo nadure.

Pol.

Pol, ko hočeš pa proti izhodu, hodil sem zelo, ampak

zeeeeelooooooooo počasi, saj me je čakala neprespana noč in se tam pri izhodu vse eno še kar zgosti, so tudi še štacune odprte, bufet je pa itak poln, tam v tisti množici, no še kar, se mi je nasmehnila. Una ista od včeraj. Samo da ni bila sama ampak tri. Še preden je do mene prišla in stegnila roko v pričakovanju drobiža, sem jo brzinsko užgal na drug konec dvorane z izhodi, za katerega pa že veš. Za sabo pa slišal kričanje:

"Fils de pute!"

Pa še ene tri, ker so ji izgleda pomagale, al kaj, se nisem niti ozrl, samo ven v še kar svetlo noč. Tu so že prave nočke, vsaj tam okoli 11h zvečer.

Do enih sem se sprehajal, še kar obljudeno, pa lušno tudi, a če si prej videl Paris in London, potem so še Oslo in Štokholm, mal tko, kamoli en takle Jetebooori. A vse eno lušno. Na srečo imajo relativno precej velik park, kjer sploh ni bilo klopi na ostajanje. A ta folk sploh kdaj sedi v parku. Takrat jih je bilo samo za vzorec. Sem si izbral klopco sa pogledom na obrambni jarek, Jetebooori ima obliko mal na Palmanovo, a je samo obrambni jarek, če so kdaj imeli obzidje so ga podrli, tako da so na drugi strani ne prav velike palače.

Je trajalo ene 5 min pa sta pristopila kiflca. Tam niti ne izgledajo kot kiflci, če jim ne bi na hrbtu pisalo POLITI bi mislil da sta električarja. Sta takoj začela v angleščini, izgleda Švedi ne hodijo v park, ali pa vsaj ne ob takem času. Poleg tega da sta hotela pasoš, jih je tudi zanimalo kako in kaj. Da sem se zeznu z vlakom, da nimam za hotel, za hostl je pa prepozno sicer sem pa na interrailu.

Sta sicer povedal naslov, kjer se poceni spi, a bi rabil taksi in je bilo jasno da je misija nemogoče.

Preden sta mi zaželela lahko noč sta še zahtevala, da se pred šesto odmajem, ker me imajo pod kontrolo. Pa nisem nikjer opazil nikakršnih kamer. To je bilo v tistih časih, samo v filmih. Ma, nadzorne kamere vendar. Če jih je televizija okol nosila, že dolgo ni bila novost. Tudi kakšen zavaljen masten Američan jo je imel, da bi pa visele glih povsod kot danes, je bilo pa še eno drugo stoletje, da ne rečem celo tisočletje.

*A veš uno, sediš,
v resnici nima veze fizično stanje, ker komot lahko tudi stojiš,
da ne rečem ležiš, še hodiš komot, zdej voziti avto in take
razmišljati ne priporočam, ni pa nič nenavadnega, se vsaj ne da
izmeriti, na primer pihat al pa kri vzeti, a odsoten si pa fejš,
sicer ne vem, če isto kot po treh pirih, a ni debate, na cesti te
ni veliko, večinoma motorika, tako da, edino kar je pomembno je
stanje duha, da zaplavaš v daljave in širjave in se ti zazdi da
nekaj bo, če že je še ne, vsaj še ne priznam, pa tudi to je mal
tko. Verjetno nič ne bo, a to je za konec, sedaj gremo pa dalje od
tam, ko se ti zazdi, in potem razpredaš na temo, verjetno povsem
iz zraka potegnjeno, kar pa sploh ni omejitev.*

Ja, seveda je od karakterja odvisno. Super racionalni že v kali zatrejo. A ne. Ni da ne pomislijo, a nadaljevanje je pa sila redko.

Večina malo posanjari, se strezni, pomisli na realnost in več ali manj kmalu zaključi, ja kva pa ga serjem, in so zelo zadovoljni z rezultatom, češ kako sem racionalen, pa je ne bom na neumnosti mislil, ali celo sanjaril neresničnih oblačnih konotacij.

Zdej.

Sploh ne navijam za bilo koga. Kajti meni se je tudi včasih posrečilo uno prvo, pa spet tako malo da ni omembe vredno. Včasih me zanese in odjadram, si ustvarim že cele štorije, nekatere celo popravljam, a s časom utonejo v pozabo. Jih glede na kontekst še kdaj srečam, ob nekaterih nasmehnem, jih je nekaj, katere se vračajo, par sem jih pa posvojil. Tako da se čez čas vprašam, ali je bilo res, ali sem pa samo bluzil.

Sicer ne verjamem, a če si dovolj želiš, potem včasih rata in je pozitiven rezultat. Hepi end sicer ne, za to je potrebno še kaj zvezd, ne samo oblakov, da se pa kaj na pozitivno stran prevrne, pa in zato nekje v globini mislim, si želim, da se da marsikaj. Seveda ne načrtno, a na koncu je tako kot mora biti. Kar je pa tudi en prežvečen termin.

Ko sediš in se ti utrne, da ni samo to kar je videti, sicer kaj ne, a gotovo nekaj, ali je pozitivno še ne veš, čeprav na ven izgleda negativno, a tiste objokane oči, ...

Kako fino bi bilo vedeti ozadje, kaj se ji je zgodilo, zakaj je žalostna, zatežene, huda, napadalna?

Menda sem potem le zakinkal.

Helsinbori

Helsingborg

"Tu me gonfles!"
(you're pissing me off)

Med Jeteborijem in Helsinborijem je 2 uri in pol vožnje, cug pa pelje vsako uro, tako da sem ga zajahal ob 8h zjutraj in izstopil ob pol enajstih. Na cugu celo zakinkal in je vožnja zares minila, med tem ko sem samo malo oči zaprl.

Kakor ponavadi navržem, ob takih prilikah, počutil sem se kot povožen burek okol obrnjen, ko sem iskal izhod iz postaje, matr so ene zakomplicirane. Saj verjetno niso, če čitaš napise, kar pa mi ni niti pod slučajno na misel takrat hodilo. Lej če ne znajo logičnih prostorov narediti, kaj jim morem, če so fakjeni, in bi verjetno, še dan današnji po labirintih Jeteborične postaje taval, a se mi je zdelo, da me napada una ista, kot že zadnja dva dni.

Ne, res.

Tam v tisti gužvi, v resnici je sploh ni bilo, a ko se približuješ izhodu, še manjših postaj, ne pa te, katera izgleda je ne bo nikoli konec, se promet zgosti in, in, in teče proti meni. V začetku se mi je samo zdelo, da se mi že blede od tamale, ker tudi na cugu sanjam, u kaj vse ne, skratka, tudi če nočem stalno nanjo mislim. Če že ne nanjo pa posredno na sranja, katero sproducira ona.

Tako da sem kot okamenel obstal, ker bila je že enih 20 m od mene, se je tudi ustavila, ker ob steni je stal, no ležal, umazan ruzak, katerega je pograbila, si ga zadegala na hrbet, mi pomahala in v smehu, ko je odhajala zaklicala:

"Tu me gonfles!"

in obvezni srednji prst.

Sem mislil da se mi že meša in niso samo moraste sanje in sem zares globoko v dreku, pa je na srečo stekla stran in je vsaj tisti dan nisem več videl. Da ne bi prvo prečerkiral, kjer sem se kanil ustaviti, če ni slučajno tam, ker bi se jadrno zavrtel na peti in odkorakal na drugo stran. Ej, s takimi pa nočem imeti opravka. Dej, dej, to pokasiraš za leto naprej sranja. Sploh je vprašanje če te ne povleče na dno in si pečen za vedno.

Sploh ne morem reči, da take poznam, ker jih ne. Ja, iz filmov in knjig, še celo pripovedovanj, da bi pa ga ali jo v živo srečal je pa čisto prvič, pa magari nič vedel o njej in si ustvaril zelo negativno podobo na podlagi precej ponesrečenih srečanj.

Ka, pa veš, kakšno zgodbo ima. Dopuščam, nič dopuščam, želim si, da samo izgleda zatežena in je to samo poza in je v resnici, vsaj v globini duše fajn človek.

No, to so menda vsi, samo nekateri nikoli ne pogruntajo in svojo gonijo do konca, tudi pol ko ga še v rikverc povozi.

"Kaj, kdo?"

Ja, povožen burek okol obrnjen, po pa še v rikverc.

Meni je sicer fajn novo, če ne povsem neznan, a glede na vse situacije do sedaj, ko se ni še nič takega razvilo, seveda se je, u kaj vse ne, a ne bi sedajo tem, ampak o nadaljevanju, namreč, čeprav je dosedanji razvoj dogodkov nakazoval na, u gotovo bo nekaj, sem se pa le spraševal, če so osvojeni vzorci obnašanja, pač tisto kar pričakuješ, ali je pričakovati, vse na pozitivni strani, nič na temo, saj je brez veze, saj nič ne bo, saj tudi ne more biti, tis vosu, butl, kreten in take. Ne nič na tej strani. Veliko pa na oni drugi.

A le nekaj fali?

Menda je zares bolje, sem slišal, ali pa nekje bral, kaj pa vem od kje mi, a po moje se bo treba prilagoditi in sprejeti kar koli že je, pa če je še tako težka situacija.

Zdej.

Prilagoditi se, kaj pa je to?

Sprejeti tuje vzorce obnašanja. Ja tudi.

Za kva smo se pa boril?

Ker bo mene zajebavu?

Gaum tok okol uh.

Al pa vsaj zbežal, čim dalj, samo da ne slišim več za tako situacijo.

Posepa (potem se) sprašuješ, zakaj se ti nič ne zgodi v življenju? U tega je veliko. A je koncept čist min, da ne rečem priučen in nezavedno sprejet, ne da bi sploh pomislil na kaj drugega, ali vsaj med-stanje, ko ni ne to in niti ne veš ali si se podredil, ali prilagodil, ali se je pa samo od sebe stavilo.

Pa spet.

Imaš koncept A, ona ima pa B. Po moje to sploh ni problem. Še C je sprejemljiv, da ne rečem da skupaj pašejo, ker tam nekje pri H se začne komplicirani, a z obilo požrtvovalnosti, tudi to zvoziš, ker tisti X, Y, ali celo XY skupaj, sploh ne moreš vedeti kako in kaj, ter nazadnje Ž, ko ni vrnitve.

Srečko boš, če kaj bo in bo samo koncept F.

Ti povem.

Srečko.

Verjem.

Malmo

Malmö

"Je m'en fou!"

(I don't give a shit)

Med Jeteborijem in Malmom je 1 ura vožnje, vlak je pa menda vsake pol ure.

Sem mislil direkt v København, pa me je ime premamilo, Malmo, kaj neki pomeni, bo treba pogledat.

Sem kar užival tako imenovano Skandinavijo. Mi je bilo že v Oslu žal, da nisem še kje iz vlaka skočil, kar tako, ker izgleda je povsod fajn.

Ja, perspektivo je potrebno drastično spremeniti. Seveda se da tudi tu najti sranja, a z malo občutka za taktično manevriranje, se da pa tudi prav luštno pohajkovati. Ok, če ne bi bilo tako nazarensko drago bi bilo bolje, pa spet. Tudi tu je perspektiva tista. Zjutraj liter mleka in pol kile kruha, niti ni tako drago. Potem pa kolikor ga serješ čez dan.

Serješ?

Ma ja, če se zapičiš tam v nek bajeslovno drag muzej, no ti niti niso tako zabeljeni, čeprav ne poceni, z galerijami zna biti pa kar križ. Ker v muzeju se lahko malo na študentsko karto izgovarjaš, če pa to ne pomaga potem pa včasih tudi vžge, da živim za železno zaveso, a znajo biti tudi povsem druge reakcije.

A redko.

Se je pa tudi to zgodilo. Sploh nisem pričakoval, da bi me kdo u 3 P M poslal samo zato ker sem iz Juge. Lej, sto ljudi sto čudi. Na srečo je bilo do sedaj samo enkrat.

Ja, v Skandinaviji, Pariza ne štejem, tisti je bil pa tudi emigrant, tako da naš človek in tudi ne šteje.

Kakor je bil Jetebori mal tko, pa sploh ne slab, samo ne tako kičast, v tem primeru je kič pozitiven, je potem na drugi strani Malmo en sam cukar. Saj ni, ker je industrijsko mesto, a s tistim delom se nisem bavil, zato pa toliko bolj z zgodovinskim jedrom. U, ta pa je, če ne bi bil tako zakompleksan, v smislu, če si na interrailu moraš naprej, potem bi pa lih tam ostal vsaj par dni, če ne za vedno.

Ja, kole poleti ob sončnih dneh je čarobno, ko pa tukaj pol leta brije leden veter, pa menda ni tako lušno. Saj zato so izumili švedsko vodko, za tiste pol leta, da sploh preživirajo. Ko takole razmišljaš, ti postane jasno, po kaj so rinili celo do Carigrada in Amerike. Ej, ko se nalivaš tam z vodko, koj pade ideja:

"Fantje pejmo mi mal na okol!"

Ker so pa na okol že velikokrat šli, pa ni čudno da ker predlaga Ameriko. Menda so jo imenovali Vinlandija, kar pa asocira na vino in jih čist razumem.

Zdej.

"Ka bo pa Helga rekla?"

Kerga se pa bojim, sej sem desc in to ne ker ker, ampak Hogar. Klinc pa žena, pejmo pobje!"

In tko.

Poln energije, v Helsinboriju sem si privoščil hostel. Se po treh dneh umil in naspal. To sicer samo teoretično, res ne vem, kaj imajo ljudje od tega, da že ob 6h zjutraj odidejo, zraven mora pa 100 x priti nazaj v sobo, ker je pozabil kaj vse ne, pa ne samo to, še zbudi me in vpraša če vem kje je njegova čutara?

Kaka čutara, kdo, kje, še zase ne vem kje sem, pa naj bi se z tujimi čutarami ukvarjal sredi noči.

U, a res že tako močno sonce? Ja, saj ni tako slabo, skratka sem tudi sam vstal tam sredi noči, če je pa tako prešerno sonce sijalo in bi pasalo žvižgati in hopsati, a sem bil tako utrujen, da sem komaj do sekreta prišel.

Ampak je blo fajn.

Gremo spet od poln energije. U luštn, skor vse. Nč skor. Pride tak dan, ko se ti zdi vse fajn, kar pa ni, pa niti ne registriraš, kamoli da bi se celo s tistim ukvarjal, pač stran pogledaš in se z naslednjim, fajnim, al pa fajno.

Pa ko smo že pri tem.

Grem v vrsto za moderno galerijo, katera je bila v gradu, sredi mesta. Ta grad je obdan z obrambnim, ne ni zid, no je a je takoj hiša, a ima obrambni jarek, okol pa park, drevesa se sklanjajo nad vodo, nad veduto parka na suhem in na vodni gladini.

Apsolutnoooooo romantičnoooooo.

Ok, nima veze.

Tako kot veliko mesta, sila kičast ampak super fino fajn. Lep topel dan, ljudje ležijo v travi. To se samo tako reče. Ker ležati v travi pomeni, da je trava visoka da zakriva poglede in pol je tam v travi lahko sila luštno, še posebej ob kakšni mehki in dišeči.

Tu je bila trava na krtačko, in so bili vsi sila uglajeni, vsaj kar se nadaljevanja tiče, tisto v visoki travi iz kero dišečo. Zato pa brat knjigo, se pogovarjat, pa nič od zelo blizu, ali celo kaj šepetat na uho. No, ker so mogoče celo šepetali a je sogovornik znal brati iz ustnic, kar pa seveda nisem vedel in samo natolcujem na to temo.

Kakor koli že, vsesplošna pozitivna energija in se postavim v vrsto, je kar bila, no ene 10 kom, da so nas not spuščali, sem šele not pogruntal zakaj taka obravnava. Zadeva sploh ni velika, čeprav je v gradu, a tudi grad ni na Versaj (Versailles). No po velikosti bi lahko bil veličine kot tretjina versajskega rastlinjaka, torej sploh ne majhen.

Ok. nima veze.

Sem bil že na sredi, se je kar premikalo, in prleti una ista.

Kera?

Pišuka una ki me zadnje dni zasleduje in straši.

Se postavi tam pred mene, kakor da se pozna in je pač na stranišče šla, sam sem pa ta cajt, kao karte kupil in sedaj vrsto držim.

Nisem nič rekel, me je kompletno, že spet, presenetila, a ko me je čez čas pogledala, sem z glavo namignil da tole pa ne gre, kako se pa to naredi, ja obrvi dvigneš, obrneš glavo kar naj bi nakazovalo spel se, a je samo rekla:

"Je m'en fou!"

Kar tut pod razno nisem vedel kaj pomeni in mi je čeljust globoko pod nivojem visela, na kar se zopet obrne in zašepeta:

"I don't give a shit!"

Pol smo šli pa že not.

Sem bil tako pretresen, da se skoraj ne spomnim kaj smo gledali. Je sicer takoj izginila, a sem se pri vsakem eksponatu bolj okoli oziral, da bi jo še kaj videl, vendar je ni bilo v mojem zornem kotu, ali pa je imela povsem druge opravke, kakor razstavo gledati.

No, saj tudi moj tajni plan, tudi ni bil, razstava pa konc, no, tudi, a tudi v sanitarije, se umit, napit, odpočit in tko. Če je imela isto idejo ne vem, na moški strani je ni bilo, pa tudi, da bi samo zaradi tega vstopnino plačala potem pa še v vrsti stala, je pa tut mal hecn.

Zdej.

Prvič sem jo od blizu videl, kole iz ene pol metra. Ne samo da ni izgledala strašno, kakor sem si pred dnevi ustvaril vtis in ga potem samo še dopolnjeval, kakor bolj me je strašila.

Ne.

Sedaj mi postaja jasno, zakaj se mi je že prvi dan vtisnila globoko v možgane. Sploh ne zato ker je strašna in sem se je bal.

No, tudi, a to se je na prizna, ampak oči.
Sploh ni imela črnih, kakor sem bil prepričan, glede na ves tisti črni mejkap (make obup).
Izredno lepe oči, nekaj gubic ob njih, tistih gubic, ki povedo da se lastnik precej in prisrčno smeji, kar pa coprnice pač ne počnejo, tako da sem bil prepričan, če ni samo maska, je pa vsaj en del nje sila prisrčen. A ta del je bil samo teorija ali pa spet moje blodnje.
Ko se ti nekaj zdi, pol je pa že skoraj res.

Sem končno pogledal iz svetle strani, no, vsaj obetavne in začel celo zaupati, da bo, kaj seveda ne, a nekaj pozitivnega, če ne drugega, še vedno mi ostane lep spomin, ko sem si nekaj lepega domišljjal, ne samo želel, da bo vse tako kot mora biti. Verjetno so vse polomijade na to temo, samo proizvod, izkušenj še ne, saj jih ravno nabiram, podedovanih vzorcev pa veliko. Tujih vzorcev ki mi služijo kot izgovor za neizpolnjenje, niti ne zelo definiranih želja. Ali v skrajnosti, niti ne vem kaj hočem. Zdej. Če bi se zavedal, potem menda bi bilo celo možno kaj pedrugaciti, a takrat po maturi, lih ker ve kako svet stoji. Nekaj jih celo glumi da, a so samo glumači, ne glede na to da celo verjamejo v tisto kar povedo in ni samo naučen tekst.

Kebenhavn

København

"j'en ai ral le cul!"
(I'm so fucking fed up)

Kebenhavn mi je sedel že gor grede, tako da sem sedaj kot domačin okoli flankedral.

No, skor.

A boječih pogledov po ulici gor in dol, je bilo pa samo za vzorec. Ja previdnih kolikor hočeš. Previdnost ni nikoli odveč, a da bi se bal iti tja, to pa ne, še celo malo s pričakovanji kakšne avanture, ali pa vsaj nenavadnosti.

Seveda še vedno so me privlačili turistični punkti, a se mi je tudi razodevalo, da so dosti boljši konci, kjer se zbirajo lokalci in na primer poslušajo koncert na prostem, ali prisostvujejo teatru, ali kar koli že.

Ne, razumel nisem skoraj nič, a ni vse v jeziku. Energija je tista, ki družji najrazličnejše tiče, najrazličnejšega perja na en kraj.

Tisto ko se jih zbere cele jata enakega perja mi je postajalo malo

mimo, v nacionalističnih konotacijah pa tudi odveč ali celo srhljivo.

Sam sicer nisem pristaš romantike, no, romantične klasične glasbe, mi dosti bolj leže barok, a tam so cvilili, godalni koncert, Sicer super fino fajn, pa ne vem če ne zaradi sonca, senc pod drevesi, ljudi v travi, tudi ta je na krtačko in prav posebnih zvočnih efektov, namreč niti ne daleč, nekateri precej blizu, so nas preletavali galebi, za katere pa vemo da nimajo milozvočnega oglašanja, kot slavček ali kos. Pa ne vem če ni na tisto pocukrano muziko bolj pasalo, občasni krik galeba, tako da je celo meni dopadlo.

Zdej.

Nakol ne uganeš.

A veš, kako pa to?

So bili sicer ene 200 m stran, a me je uočila in čez čas prišla do mene in sedla ob mene v travo, nekaj časa poslušala koncert in čez čas vprašala:

"A maš ker čik?"

Takrat sem imel najraje rdeče Marboro, ali pa zelene Dunhil, slednje se je redko kje dobilo, ne vem če ne samo na duty free. A v tistem trenutku mi je Marboro zmanjkalo in sem po ruzaku kopal, če je še kje kakšen cigaret. Je kar trajalo, predvsem sem pa moral par stvari iz ruzaka dati, kar jo je kar zabavalo. Našel sem ene zmečkane 57, so bili še 4-je čiki in ji enega zravnal, bil je nemarno ukrivljen, svojega pa tudi, ter ji prižgal. V trenutku ko sokadilcu prižigaš cigaret, se večinoma pogledata v oči. U, iz teh zgodb so se že filmi delali.

Midva sicer nisva posnela filma, a je po začetnem kašljanju le nadaljevala:

"Kaj hudiča nagraužnega mam pa to?"

Sori a samo to še imam.

Saj niso tako slabe, a takih cigaret pa že dolgo ni kadila. Doma take kadijo rudarji.

"Kje?"

Merde, as pulcaj?

Sori no.

j'en ai ral le cul!

kva pa je to važno."

Pol pa še ene tri na to temo.

Je še malo posedela, frcnila čik in odšla.

Kar bledlo se mi je na cugu, pa ja ne prideš, kr tko, neznanec k neznancu, v tujem mestu, ko ti ni jasno a ma lih nič.

Zdej.

Če vse sešteješ, blodnje in sanjarjenja tudi, ne samo fakte, teh je bilo še naj manj, a ne da jih ni bilo, še ker drugi bi si sestavil grad v oblakih, ne pa takle, na en način profesionalc ki od sanjarjenj živi.

Komot lahko rečeš da sem butast, pa še veliko proti ne bi imel

argumentov, razen tisti, sedaj že večkrat omenjeni, pa magari ne definirani, se mi zdi da gre nekako takole:

Če ne verjameš v magijo je ne doživiš.

Pa to nima nič s čira čara in takimi coprnijami. Ne, to je del, na pozitivni strani, tisti, ki ti da energije da ne odnehaš. Še celo nič nima s trmo, ker le ta je mnogo-kje prisotna in je redko kdaj pozitivna, največkrat cokla, včasih pa celo katastrofa. Tudi s tem nima nič moj način sanjarjenj. Ma, saj ni moj, veliko nas je nadarjenih na to temo, bi celo rekel da vsi. A so diferenciacije predvsem v odrasli dobi. Prej kot otroci še tisti neuničljivi racionalci, ki sploh ne znajo sanjati, kamoli sanjariti, so nekoč bili tudi na naši strani. Razlike so samo, kako hitro kdo zapusti stanje imaginacije. Nekaterim starši ne dovolijo, nekatere okolica usmerja, pol je sicer hecn, ko se kakšen sila racionalen, poda na kateri od ustvarjalnih študijev. Gre na likovno akademijo, jo celo z 10 tko naredi, a niti nima možnosti prisostvovati magičnosti. Seveda, kar sploh ne pomeni da ni uspešen, a to je potem že zgodba o kozi nostri, kar pa sploh ni moja domena. Čim dlje, tem bolje, kot rečeno. Še najbolj upali če se narediš da si fiu-fiu. Te pustijo pri miru, pa še med sanjači ostaneš.

Hamburg

**"t'es rien qu'un petit connard"
(you really are an asshole)**

Ne vem kaj je na tem, a meni Hamburg že gor grede ni sedel, sem mu dal še eno priložnost, mogoče v drugo uspe, pa ni bilo nič kaj boljše.

Sploh ne morem reči da je slab. Verjetno tako imenovana undergrund scena je gotovo zanimiva, a za kaj takega bi bilo potrebno poznati aborigina.

Saj drugje tudi, je takoj drugače če zveš za skrite kotičke in dogajanja, na katere turisti ne hodijo.

Vsaj pogosto ne.

Verjetno je tudi vreme, pa vonj, ja ta je vse bolj pomemben, pa energija in kaj pa vem kaj še vse. Ne vem če ni tudi kaj z zvezdami.

**"Ti kaj pomeni :
t'es rien qu'un petit connard?"**

Vprašam sotrpina, slišim se francosko meni, sedečega precej blizu, na tisti ograji ob kanalu, zgleda je bil edini punkt, kjer ni bilo potrebno plačati in nas je bilo kot vrabcev na žici, v pomladnem dnevnu na junijsko nedeljo.

"U, a si jih dobil po nosu?"

Vpraša Damjen, med tem ko se skloni do mene. Ne vem če je bilo pol metra med nama, tako na gosto smo sedeli.

"Zaka?"

To ti reče ker ker te hoče pol na nos.

U, na me basat, a res?

Ja in, kaj pomeni?

You really are an asshole!"

Ej sem zafarbal in se ven vlekel, ter slepomišil, da sem enga slišal, pa ni bilo zame, a tudi v istem stavku obrnil in priznal, da mi je to ena rekla, pa sem se zraven samo režal.

Je kar ratala veselica, a je nisem razumel, je bila med zraven sedečimi Francozi, mogoče je bil ker Švicar, ali celo Belgijec, Afričan ni bil, bi se mu videlo, no, večini. Niti nisem poskušal razumeti, ker me je tam na tisti ograji zmanjkalo, ja, samo v prisotnosti duha, ker mi je misel zaplavala v ne slutene širjave in višave, al kam se že gre ob takih prilikah, ko si in nisi istočasno.

Zdej.

Glede na to da se mi že mal fuzla od tamale, bo treba malo opisa in razlage.

Prvo je treba navreči, da me je tako odbijala kot privlačila, da je bil rezultat mineštra ali pa celo kakšen ratatui (Ratatouille). Odbijala po racionalni strani, privlačila, pa še povedat ne znam, a kakor sem obračal, sem slej ko prej pomislil, kaj v zvezi z njo. Ne, nič konkretnega, no, včasih tudi, a sanjarjenj pa vse več, čeprav

Kot rečeno me stalno preseneča, da ne omenjam nadira, kolikor je bilo prilik, v tistih 3 srečanjih.

Ja, pa res, kolikokrat si jo pa zares srečal. Ne, sanjarjenj ne štejem.

I, pa res.

Oslo, tam me je samo nekam poslala.

Jetebori, tam je bila že konkretno huda.

Helsinbori, je bil prst, kletvica a tudi nasmeh.

Malmo, sem že mislil, da je kaj konkretnega.

Kebenhavn, sicer ozmerjala a tudi prisedla.

Danes je sicer ni.

No še ni, kaj pa veš kako se obrne, a samo fizično, v duhu je več kot prisotna.

Torej, kaj me je tako prestrašilo.

Prvo nisem bil pripravljen, na tak agresiven pristop.

Vso uno pošiljanje u ne vem kaj vse ne, pa še tri četrť sploh nisem razumel. Kaj tri četrť, 99% raje reci.

Ja, če počasi z andohtjo, kobajagi slučajno, pa magari napletamo, potem sem tudi sam za, ne samo to, še sanjarim na to temo. U, situacij kolikor hočeš.

Realnih?

Kdo se pa o realijah meni.

Saj še tole s tamalo ni, pa je zelo konkretno, a nekje v stratosferi, al kje, ko se vidi, a ne ve, kaj bo. Podobno kot severni sij, ga še nisem v resnici videl, na tv pa že in je že tisto, zelo konkretno, pa veliko bolj mistično.

Drugo njen izgled.

Doma še nisem videl v živo darkeric, še punkitov ne. Ja, punce iz mode so se včasih našemile v črno, pa namazale, da je prav ajnapietitlih izgledalo, a so le bile vaše micike, ki se nekaj afnajo, pa še obleči se ne znajo, magari na modnem oddelku študirale, a pač ni moj stil.

Saj o stilih nisem definiran. Pa saj tam v socializmu smo bilo hipiti al pa ne. Eni so bili šminke, drugi pa ne. V resnici je bilo največ onih, ne. Pač kar koli se dobi v Nami za mali denar. Ok, super grdo ne, kaj več pa niti ne.

Kar je mimo prišlo, to je bilo.

Se spomnim ko so se pojavile superge, smo jih vsi imeli. Hipiti, šminke, tisti z okusom, tisti brez tudi. Če jih ker ni imel, ga sploh ni bilo, kot bi zrak okoli hodil.

Pa spet, potem val navdušenja mine in je zopet nedefiniran dolgčas.

In tko.

Ta pa je bila prvič namazana kot kakšna pošast.

Zdej ne vem, ali je bila prvič res objokana, kot se mi je zazdelo, ali pa je bil tudi tisto vizualni efekt, a pri meni silno vpliven in sem takrat samo o tem premišljeval;

Bejž, če se s tako zapleteš, živ se več ne pobereš, to so sami problemi, če jih pa ni jih pa nardi.

Pol pa tale tajming.

Ajde 2x še sam dopuščam možnost da je možno, več je pa čudno, še več pa nemogoče.

Tako da izgleda, lih kakor bi me zalezovala. Pa spet, takole nedefinirana srečanja pa da se potem vse eno srečamo, je pa tudi menda kaj z zvezdami, al kaj.

Se mi je naglas kolcnilo. Tisto ko ti v mislih rata kurc šlus in se celo malo pokadi.

Kaj pa če ni angel?

In to črni.

Pišuka, a to kaj pomeni?

Sem celo pomislil, če ne bi šel kar domov.

A če je usoda, potem zna še celo dol priti, tako da s tem se čisto nič ne reši, bo treba rešitev iskati kar tu, med potjo.

Če jo sploh še kdaj srečam.

Kakor se je bojim, me je pa tudi že povsem omrežila in ne bi se čudil, če nima še mojih misli na povodcu.

Veš, kaj?

Tole je pa že preveč.

Kva pa sploh nakladaš?

A dej dej.

Sejs čist blesov.

Zdej to je tko.

Črni angel. Veš da ne verjamem v take coprnije. Sploh da bi angel imel obliko. Tiste slikarije, so samo slabe interpretacije, posameznikov, kateri pa so bilo še kar uspešni in postali institucije, pa so potem tudi podobe vilinskih bitij s krili, ki streljajo puščice. To je samo simplifikacija, da bi si narod prestavljal, da so še nekatere silnice, če že sile niso, ki so onkraj zavednega in imajo, še kar vpliva, pač glede na situacijo in predvsem odprtost posameznika, za več kot matematiko. Pa tudi tu, je po moje prisotno, namreč, ja na začetku, ja računstvo je $1 + 1 = 2$, sploh ni debate take ali drugačne, cvek in mama v šolo ali pa 5ko, vitte kok je pridna. A potem je celo vesolje matematike in na koncu, eni sicer pravijo da se je tam začelo in zatorej je začetek ne konec, tam pa ne vem če ni kaj z angeli. Na vso srečo se angelov ne da izračunati, ker vsi poizkusi utelešenja, udejanjenja so propadli, in predvsem odvzeli angelsko angelom, tako da se komot lahko reče da to niso. Kar pa ne prejudicira da nimajo vpliva. Včasih veliko, drugič skoraj nič. V določenih situacijah pa ni druge razlage, kakor nekaj z angeli, pa kar koli že naj bi to bilo.

Podobno je z odločitvami. Kot že vse do sedaj odvisno od posameznika, prostora in časa. Vse je res. A potem ko vse to abstrahiraš, ko si predočiš vse zaje in vse neje, potem ostaneš sam. Najraje bi dal glavo v pesek in počakal da mine, a pri odločitvah nima okolica nič zraven, sam si, no, in angeli. Če ti gre na jetra termin, si komot lahko zmisliš kar koli drugega, če bi imele rjuhe kaj vpliva, potem so lahko tudi, nenazadnje služijo za vizualizacijo duhov. Kar je nekaj drugega, a kar se rjuh tiče pa pravšnja interpretacija. Samo sliši se hecno. Na koncu ostaneš sam z rjuhami. A ni boljje angeli?

Amsterdam

“Plus chiant que toi, tu pourras pas en trouver”
(It's not possible to find someone more annoying than you)

Vožnja do Amsterdama me je psihično poživila, fizično se pa nekako navajam, da sem vedno zaspan, dopoldne prisoten na pol, šele proti večeru živnem in si zaželim akcije.

Ej, akcije.

Ma, to se samo tako reče, a vsaj v tla ne gledam.

Ne skoz, mal pa od situacije odvisno, lej če kaže da bojo težave, še najbolj pali, se malo fiu-fiu narediti, s takimi se večini ne

da ukvarjati.

In tako zajamem svež zrak zjutraj ko stopim na peron. Misliš meglo, smog, naftne hlape in celo malo pristaniških plavajočih odpadkov, ti imajo prav specifičen vonj.

Lej, ni da bi u detajle.

Gre za občutek in ta je bil precej na pozitivni strani, ter veselo odkorakam dol po peronu novim doživljamem na proti.

Že prvič mi je bil Amsterdam sila fajn. Sem se čisto premalo zadržal, pa tudi ne vem kaj sem pričakoval. Vse une zgodbe, pol pa nič od nič. Da je pa tako super najbolj možn fajn flankedrati ob kanalih, med drevjem, plovili in bicikli, pa rož kolikor hočeš, kot da bi tu živeli veseli ljudje, si pa nisem prav predstavljal. Kole zgodaj jih ni veliko, pa tudi ne izgledajo prijazno. To bo od vremena odvisno, ko posije sonce, se bodo razjasnili tudi obrazi in bo vse kot mora biti.

Ni bilo dosti drugače.

Ko pojem še zajtrk, še vedno pol kile kruha in liter mleka, a na takle dan paše še marmelada in je že ene vrste sreča.

Pol pa zijat hiše, ladje, u , so fajn, eni kar tam živijo. Saj takole poleti zna biti sila privlačno, verjetno na zimske zmrznjene vetrove se pa preselijo v kakšne fino izolirane bloke. A kdo bi se z zimo bavil, če pa tako prešerno sonce sije.

Sedim ob kanalu, ja pišuka ne morš verjet, tudi mene včasih piči mal kulture, ob mizi, sem si privoščil kavico in rogljiček, kot da ne bi bil jaz, kadički, uživački žmurkam v sonce in pravi;

"Can you buy me a coffee?"

Seveda, seveda, uset se.

Ti koko je že tep ime?

Saj še nisem povedala, sploh pa kaj klinc te to sploh briga, u maminu, pa tak.

Iz čiste prijaznosti, če nočeš povedati imena se ga pa zmisli, a se bova od sedaj, če se še kdaj srečava z imeni obkladala."

Pol je bilo sicer cela rajda kletvic, a je vse eno končala z Sandrine.

Ne samo to, še roko mi je podala, kar je bilo čisto nepričakovano, če sva pa do sedaj gojila pristni platonski odnos. Tako da sem, celo malo podržal njeno in jo med tem gledal direkt v oči.

Vemo trenutki med živjo, sklepanja rok, ne trajajo dolgo, a dovolj dolgo da se zgodovina spremeni.

Se mi je zdelo da dobro kaže, čeprav ima čuden način izražanja čustev, saj veš tisto, pejt u 3 p m, klinc, in še ostalih 16, ker smo omikani detajle spustimo, da ne rečem, da itak tri četrt nisem razumel, ker je bilo v francoščini.

Če bi bilo kaj ledu, bi bil prebit, pa ga ni bilo, samo prešerno sonce. Ne res. Ena sama sreča, sem upal nekje v globini duše, ko sem previdno vprašal, ali grem lahko zraven, ko je popila kavico, pokadila svoj čik, se zahvalila in rekla se vidiva, grem mal okol. Je sicer izstrelila rafal kletvic, a tudi pomignila z glavo, v

smislu, če že lih težiš.
In sva šla.

"Ali si želim kaj posebnega videti?"

Danes ne.

Sem že bil tu, pa še kdaj pridem, mi je zares všeč.

Da si zapohan stalno?

Ne sploh ne. Sem samo probal pa tudi takoj odnehal. Ne da mi ne bi bilo všeč, a je potrebno imeti dobršno zalogo denarja, kar ga pa nimam, pa ostajam bolj pri konvencionalnih veselicah. Največ vino, pivo mi ne potegne, razen ob pici, če je pa huda žurka, pa tudi kaj šnospca.

"Kaj pa ti?"

Se ji je spet odtrgalo, je spustila rafal kletvic in nastavila;

"WTF me?"

Kaj te to klinc briga in take.

A ne moreš kar kaj povedat, potem ti bom pa še jaz. Zakaj moraš stalno nekaj spraševati, a si pulcaj?

"Plus chiant que toi, tu pourras pas en trouver"

Sem gledal njen profil, ma ni lih profil, če je spredaj an fas, je od strani profil, kaj je pa od uzadi?

V resnici je prav prisrčna, če odmisliš vse une kletvice stalno in da ne smem nič direkt vprašati. Saj mogoče je kaj na tem, kaj pa vem. Sam sem vedno vprašal, če me je zanimalo, ko pita ne skita, da ne rečem da doma rečemo kako si, če koga srečamo in pomeni, živjo, kako sem vesel da te vidim, ne pa napad na zasebnost.

Ob kofetu je večino v dalj gledala, samo par kratkih v mene, a sem jo detajlno opazoval. V resnici je sila simpatika, ne vem če ni celo lepa. Če bi jo počesal, izbrisal vso tisto črnino okoli oči in ustnic.

Kaj pa vem?

Čeprav ni nič nakazala da se še kdaj vidiva, ne vem če ni tudi to poza imam občutek, da je na pozitivni strani.

Pa da vidimo.

"Zdej te mam pa dost!

A greš ke, uredu jest grem pa sm."

In odkoraka čez most.

Gledam za njo, gledam kanal, gledam narod ki hiti na kolesih v vse konce, prav hitro vozijo, se zmanjšuje, ja v perspektivi vendar, kokopa, ko prečka ulico.

Ka pa zdej?

Ne vem kaj me je pičilo, a se zapodim za njo, jo tudi hitro ujamem, se ji ni nikamor mudilo, jo primem za roko in zasučem.

Ne, ni me poljubila, to je samo v filmih.

Odskoči in začne tuliti, tam med toliko naroda, se mi je zdelo da lih vsi mene gledajo. Izstrelili rafal francoskih, a vmes še nekaj prevodov in se začne režat, ker sem kar skupaj lezel.

Pol je bilo par trenutkov, menda dolgih kot večnost, vsa

okolica je izginila in zdelo se je da sva sama na svetu, ne vem če ni bilo kaj z angeli.

Se hihita, se pogrezam v najhujšo nesrečo in zinem v čisti agoniji, a slabše že ne bi moglo biti, no, če bi mi cegu takrat na glavo padel, ali pa celo klavir in zinem:

"A te še kdaj vidim?"

Pojutrišnjem popoldne v Orsaju."

In odkoraka, kakor da je bilo vse v najlepšem redu in ni bil eksces.

Tako da sem še dolgo stal tam, ko je počasi odhajala, opazovala izložbe in celo enkrat nazaj pogledala, s hudomušnim pogledom, a videla da še vedno zijam in zato takoj nadaljevala, kao me ne zanima.

Zakaj pa pojutrišnjem, kam pa gre vmes, matr, a sm pulcaj, sem se spraševal na cugu zvečer z nosom napopanim na steklu, ko so luči mesta divjala mimo.

Sem vedel, da od zdaj nič več ne bo tako, kot je bilo, a veš tisti vmesni trenutek, ki ga ne načrtuješ, ne pričakuješ, še celo želiš si ga ne, pa se ti zgodi in te porine v drugo dožemanje življenja. Vse ostalo se je zdelo tako oddaljeno, tako nepomembno, majhno.

PARIS

"T'es con comme une valise sans poignet"

"You're as stupid as a suitcase without a handle"

Kakšen bogovski občutek je hoditi po mestu in ga poznati in on pozna tebe in vse je tako kot mora biti.

Prtljaga je na postaji, zaklenjena v omarici, sam pa roke v žepe in dol po Ile Saint Louis, takole sveže stuširan, mi ni nerodno še do Arabskega inštituta, na novo odprta zadeva, vsa v najnovejših dosežkih znanosti.

Prejšnjič enkrat sem si ogledal Pompidujev center, za svojega časa tudi najnovejše kar premore tehnika in vsi ostali tudi. Ja, pri Francitih se je potrebno prilagoditi, a večinoma tisto, čudo ne viđeno, res, je bela cesta, kje si pa še kaj takega videl, potem z leti izpade da so bili samo pred časom in se je potem tisto čudo razlezlo na vse konce sveta, v smislu tko kt (tako kot), a tisto je potem že interpretacija in kot taka mal mim (malo mimo). Čim več jih je, pa itak strel v prazno.

Pol po Latiski četrti, u, ta mi je tudi sila pri srcu, prav počasi

mimo vseh tistih knjigarn, galerij, bufetov, galerij proti muzeju Orsaj.

Muzej so naredili iz bivše železniške postaje. Osrednja dvorana je dobila ene tri štuke, zgornji štuk, ki pa je še vedno prostoren, tako da se vidijo vsi tisti železni zaključki iz art nuvoja, ne vem če ni bila konstrukcija iz istega časa kot Ajflov stolp. Če ne iz istega pa mal pred njim, se jima vidi sorodstvo.

Od glavne ploščadi, so še po ene trije stranski štuki. V resnici ne vem koliko, a dva gotovo, mogoče pa več. Na eni strani imajo ekspresioniste, te grem pogledat vedno kadar sem v Parizu, pol pa še mal okol. Ob ponedeljkih sem v Louvru, takrat je zastonj vstopnina.

Sem bil 99% prepričan da misli muzej Orsay (Musée d'Orsay), ne predmestja. 1% je sicer možen in lih zgrešiš, a malo je pa tudi potrebno reskirati, kdor reskira, ta profitira in do sedaj me je sreča spremljala več kot izdatno.

Vsaj nakazovanje nje, če je sreča bomo pa še videli, ne samo to, še celo ali sploh bo kaj iz tega, al pa bo samo pošiljanje v vse možno pol pa nč (nič).

In tko.

Sedim na tisti najvišji ploščadi, tam mečejo barvne proge, vitraži ki so nekoč bili nad postajo. Nimajo nič z NotreDame (Cathédrale Notre-Dame de Paris) vitraži, razen da so oboji barvno steklo v svinčenih obrobah. No, tu so še podpolcani z jekleno konstrukcijo, a ne bi sedaj o detajlih, pač pa o občutkih, ko zreš ves tisti narod, kateri se sprehaja med skulpturami, tu imajo mal Rodena, pa druge tudi, bolj za pokušino. Na primer Rodenov (Auguste Rodin) muzej je mal naprej pa levo.

U, ena super najbolj možn fajn scena. Ali se da še bolj uživat? Gotov, ker v povsem drugem, a meni je bil vrhunec, ne vem če ne življenja.

Mal tudi ker si jo pričakoval?

Ma, ja, ni debate, pa spet z zelo mešanimi občutki, kaj pa če je ne bo, ali če pride, potem me pa pošlje u 3 p. m. in odfurja in tko drame ena za drugo, pač glede na domišljijo.

Vidim tam čez eno se mi reži, a je ne registriram, ker čakam svojo.

Pride bližje se mi zdi da se še bolj reži.

Se postavi pred mene in izvali:

"T'es con comme une valise sans poignet"

(You're as stupid as a suitcase without a handle)

Sem jo hotel odriniti, da ne bi slučajno zgrešil svojega pričakovanja, pa se mi zazdi da poznam te oči.

Govor pa itak.

Ej sem zijal. Čeljust mi je visela globoko pod nivojem sprejemljivosti.

Kaj takega.

Kar sapo mi je vzelo.

Namreč, tam pred mano je stala Sandra a ne una s črnimi skuštranimi lasmi, črno obrobljene oči, še huje kot pri okostnjakih, črne ustnice debelo obrobljene z tudi črno barvo, črno oblečene, raztrgane, umazane, cote, neprepoznavnih oblik in krojev, nič knofel, nič britvic, nič

Da skratim.

Čisto nasprotje gornjega.

Mejhna, lušna, cel cuker, samo objela me ni, pa bi pasalo.

Je pa izvedla tisti značilni francoski pozdrav, ko te z eno roko prime za rame, prisloni eno lice, pa še drugo, tretje sem si pa sam vzela in ji prilimala lubita na lice in zraven objela, kakor se to počne v naših krajih.

Zelo presenečeno me je pogledala, a se ji je videlo da ji ni odveč, pogledala po dvorani, kakor da jo kdo opazuje in vprašala: **"Ali moram še kaj videti v muzeju, če ne predlaga da greva malo ob Seni hodit."**

Joj, a je lahko še kaj boljšega, sem si mislil, zraven se pa delal, kakor da mi ne razbija srce 100 na uro, da sem zakuhal, kot na vroč poletni dan, no, ta je itak bil, gori na galeriji muzeja Orsaj, jim tudi luftanje ni najbolje ratalo, tako da sem bil prepričan, da sem rdeč kot kuhan rak in sva šla.

Dol ob Seni, pri obali, tam imajo še eno teraso, tam so privezi bark, verjetno so bila to včasih razkladalna mesta, danes pa služijo za tiste kičaste fotografije zaljubljenecv na obali reke. Kičast, ampak sila fino fajn, če si pa še vpleten, pa sploh super najboljš možn fajn.

Zdej, vpleten.

Lej, počakmo pa bomo vidl, za enkrat dobro kaže, sicer pa ankol ne veš.

Ni bilo potrebno nič napletat, če že vprašati nisem smel, kar se je pa tudi mehčalo. Sicer še vedno obilo podprto s kletvicami, a približno pol manj, kakor tudi koleričnih izpadov, če bi že kaj narobe povedal. Al nisem, al je pa spremenila koncept drastično.

Da so tri, jih srečam, ker so v paketu, če se ji mislim še kaj pod nogami mešati.

So skupaj celo gimnazijo odraščale in se razvijale. Potem je sicer sama živela leto z 20 let starejšim tipom in je izgledalo kot v pocukranih filmih. Je bilo preveč popolno, da bi lahko trajalo. Sta me Juliet in Cristin, že od začetka opozarjali, da desc ni zame, a sem bila gluha in slepa za nasvete. Ko sem odkrila da jih ima več, da še prizna in da je to tako fajn da se imamo vsi radi, ga je pustila in so se našemile v smrti in se šle gonit v Skandinavijo.

"Gonit?"

Ja, to je star koncept, so precej poslušale od starejših. Stare babe grejo v Grčijo, mladinke pa v Skandinavijo. Le te si potem tam najdejo nedolžnega lepotca, ga naskočijo in gremo dalje. Je bistveno bolj varno kar se spolnih bolezni tiče, a je koncept čisto mim.

Se tam zaliže z enim v enem kotu, se mečkata, preden mu pa šlic odpne, mu pa pride. Sama ima povsem drugačen koncept seksa. Mora desc voditi, pa nežen mora niti, predvsem si pa mora vzeti čas. Tako kot pri plesu.

Sam desc izgleda butast, v paru, ko jo vodi, sta pa lahko višek popolnosti in harmonije.

Da jo pa nabija, kot jo je proti koncu prejšnji, lahko pa časopis med tem bere, saj ji ni čisto nič do, razen da sem kobajagi njegova punca in je to običaj.

"Koji klinc običaj, u 3 pm in tko."

Tako da je potem bolj čakala ostali dve, ena je nenasitna in je zato raje kje žicala, je bilo bistveno bolj zanimivo, občasno pa se katerega živcirala, kar pa že vem.

Iz Amsterdama je šla do staršev, v mestece ob Bruge-ju. Ata Valonec, ni hotel v rudnik, kot vsi njegovi predniki in je šel na ribiško barko, kjer je srečal mamu Flamsko učiteljico. Ma, ne na barki, na obali vendar. Foter je pred leti prilezel do mornarja na prekooceanki. Doma ga ni veliko, prinaša pa bogata darila in kar se denarja tiče jim ni hudega. Bogati niso, so pa svobodni, ker je najpomembneje.

V gimnaziji so imeli menda celo Jugoslavijo. Mogoče le Slovenca ne, ostale pa vse. Tako da kar kaj ve o kletvicah, jebote. Naglas zgrešen a ni vse v naglasih.

Je bilo veliko trenj in pretepov, ter pretepačev, tako da so morale punce zavzeti zelo izdelano stališče in so skupaj držale, tako da ni veliko problemov na to temo. Samo v Oslu so bile težave, tam so pa čisto iracionalni, s takimi pa težko na konec prideš, tako da je bolje bežati.

Tam je imela krizo in je hotela lih vse po spisku poslati u maloro, pol si se pa ti pojavil, takle cvikator neizkušen in je dobila veselje te strašiti.

Kar ji je še kar uspevalo, tako da je celo dobila občutek, če sploh še rabi prijateljice. No, seveda jih rabi a za vsak detajl pa menda ne več, kot je tole sedaj.

Mi je pokazala polaroid fotko iz Amsterdama. So me zagledale, potem sem pa sama nadaljevala, kar pa že veš. Lej, moj hrbet in tvoj profil na kavci. Ja tajni agenti so povsod prisotni. V Hamburgu smo te gledale, si sedel s prijatelji na ograji kanala, sta me nagovarjali, da ti kero ušpičim, a si se mi zasmilil in sem ti dala pavzo, no, sem se ustrašila, da mi ne pobegneš, mogoče sem bila pa le malo pekruta.

Današnja fotko pa vidiš, ko srečava uni kozi.

Zdej pa še ti kaj povej, sem te povsem zatrla, sem mislila da si bolj razgrajaški. Sicer ne izgledaš kot kakšen huligan, a se ti je že v Oslu videlo, da imaš samosvoj pogled, če koncept šele gradiš.

U, se mi je fajn zdelo.

Ji na hitro povem, kako sem jo dojemal, seveda zamolčim, da nanjo mislim stalno in povsod, a ji dam vedeti da mi je na pozitivni strani in bi blo fino, kar koli že bo.

Da bi rad šel v Avignon na festival.

U, super, me gremo tudi tja.

Poznam eno skupino, ki tam nastopa in imajo najeto hišo in bo gotovo še kje kakšen kot, da te tam odložimo.

"Prit ti pokažem."

Bi bil že čas da kero (katero) rečem na njen izgled, ma ta novi vendar. Novi zame, njen običajni torej, za katerega si pa tudi pod slučajno nisem predstavljal tega.

Zdej.

Opisovanje ljubljene osebe je eno žavtavo početje. Tisti opis je več ali manj točno nasprotje kar si hotel povedati. Noben presežnik ne opiše lepote občutij, realij pa še manj. Če bi že uspel, vsaj približen vtis potem je tisto preskromno, v smislu, na znam povedat kako je lepa. Tako da bi v resnici bolj pasalo, po pa raj tih bot, a se bom vse eno skusil, še vedno lahko izbrišem, to je dobra stran pisanja, če nekomu v živo poizkušaš približati, se ne da izbristat, nazaj zavrtet, preklicat.

Ok. Nima veze.

Zdej to je tko.

Seveda, že spet polno klišejev, kompleksov in frustracij, pa vendar, meni je super fino izpadla.

Še vedno je bila skuštrana. A skuštran si lahko tako, kot bi bil zapuščen, ali je pa to prvo urejena in na koncu skuštrana. Nekaj časa je bilo celo moderno, a po moje je to domena Francozinj, no vsaj tam mi je v oko padlo, prav mogoče je da so jih ostale tudi posnemale, ker je zares superca.

Na splošno je pri Francozinjah to najbolj možn fajn, da so precej individualne, ne uniformirane, vsaj ne tako, kot na drugi strani Američanke in predvsem poizkušajo biti fajn, ne glede na leta, status v družbi ali ideološko usmeritev.

Naslednja je pri meni sila pomembna, saj sem že pisal, malček puha pod nosom. Ne, sploh ne opazno, samo pod določenimi koti, a ti da slutiti tudi vse čare še kje drugje.

Potem pa klasika. Nos pri Francozinjah je z veliko začetnico.

Seveda ne vseh, a kliše je pa točno tak. Francoski je malček zlomljen, ni ena linija, kar zna biti tudi sila fajn.

Jamice v licih, kadar se nasmehne. A je sploh še kaj lepšega?

Na pegice sem bil vedno mahnjen.

Ustnice sicer ne napete, a Francozi med govorom precej šobo uporabljajo, punce jo pa še izkoriščajo in je menda to njihovo najmočnejše orožje. Se kar strinjam. Mi kar kolena klecnejo, ker šoba je za argumentom, tako da ti ostane samo še, potem je različno, ali klofuta ali pa poljub, od konteksta odvisno.

Oči že opisane, sila prijazne in simpatične, s pravo miro gubic,

katere razodevajo osebo z veliko prisrčnega smejanja.

Ostalih atributov ne bi izpostavljaj. Kakor sam rečem ob takih prilikah, tako kot mora biti, ničesar preveč, ničesar premalo.

Na splošno.

Če misliš, da so une pupe fajn iz lepotnih tekmovanj, potem moja niti v četrt finale ne pride.

Če misliš, da so une pupe iz lepotnih tekmovanj, povsem mimo, je pa lahko kraljica, tako je fajn.

Na koncu pa še vonj. Meni je dišala že na začetku, ko se je še duhalo, da se že dolgo ni detajlno umila, a to so potem že drugi vonji.

Pravijo da so feromoni.

To je sploh poglavje zase.

Si dolgo nisem znal predstavljati, da ene brez pravih atributov kotirajo tako visoko, ene pa z vsem kar naj bi splošni kriteriji zahtevali, pa kakor da jih ni. Pa je menda na temo slednjih. Se čisto premalo spoznam da bi sodil, sem pa opazil razliko, to pa ni debate.

AVINJON

Avignon

"Tu sais que j'aime bien chez toi ? Ben... rien du tout."

"You know what I like about you? Well...nothing at all"

Vlak v Avignon je odpeljal nekaj čez pol noči. V Lyonu smo čakali ene pol ure, pa je izgledalo vsaj še enkrat več in prispeli v Avignon ob kakšnih 10 h dopoldne. Ne, ni bil TGV. Luštno počasi kot v starih časih. Ne samo to imel je celo kupeje, kar v Skandinaviji ni bilo prisotno, tako da bi se dalo vsaj malo separirati zvoke in včasih še vonjave, a to je itak od vzdušja odvisno in dokler je žur, so tudi vrata odprta, tako da stalno ker. Če že nima kaj konkretnega, pa vsaj:

"Ka delaš?"

ali celo samo:

"Eeeeeaaaaueee,"

se maje tam med vrati, ne vedoč kje sploh je, al ga kdo pozna, al pa kr neki, pač od veseljaka odvisno.

V kupeju smo bili 4-je, smo zasedli še ostala zica s prtljago, če ne bo kdo z rezervacijo, precej udobno potovanje. Juliet in Cristin sta takoj šli pogledat ali je kaj obetavnega materiala, midva pa.

Že tam ob Seni, ko sta se rami dotikali, ko sva sedela na robu platoja in z nogami bingljajočimi nad vodo, opazovala mimo pluječe plovila, niso samo ladje, kaj vse ne plava po Seni, si ne moreš misliti, tam mi je zabičala:

"Da si ne bi slučajno kaj domišljjal!"

Tudi pod slučajno se nočem vezati. Dokler se ne sešraufam, nič resnega.

Ja, kole malo v očke gledat pa prav paše.

"Ali boš zmogel?"

Me prav proseče gleda.

Če ne, greva koj narazen, pa če si še tako fajni.

"Seveda, kaj pa je to tacega, pravi mož jeklen,"

a ma lih vse bi ji obljubil, samo da sem lahko ostal.

Greva dol po Kartje Latan (Quartier latin), se smejeva, obujava spomine, kakor tudi načrte. Celo malček natolcujeva, če bi se srečala v kakšnih drugih okoliščinah, no okoliščine niti niso slabe, a tajmink (timeing) je pa čist mim. Javi mi se čez leto ali dve, pa bova videla, sploh pa mene dol ne dobiš, zate bi bilo pa prvo nujno naučiti se jezika, da ne omenjam, kako nadaljevati šolanje z vašimi spričevali, mi sploh ni jasno, če imamo še Belgijci probleme v Franciji in Švici, pa magari govorili francoščino kot materni jezik.

Belgijci smo ta neumni v tej družbi.

A veš, zabijata dva Belgijca žeblje in en tolče po okol obrnjenem žeblju, ki seveda noče v steno.

In pravi drugi, ne bot no butast kt kakšn Belgic, a ne vidiš, da je ta žebelj za nasprotno steno.

"Zakaj se pa ne smejiš, če se vsi Francozi in tretjina Švicarjev."

Že doma v Belgiji so vsi z vsemi skregani, seveda so krivi oni drugi, pol pa še z Francozi in nekateri Švicarji. Ti rečem ni lahko, če se pustiš. Sicer pa izgradiš ščit in glumiš, da se nikogar ne bojiš in večinoma gre. Ja, včasih jih po po piskru dobiš, a to zadnje sploh nima veze v nacionalnostjo. Življenje prinese vzpone in padce, potem je pa od posameznika odvisno, koliko trpiš. Eni ob istem zajebu skoraj nič, nekateri pa celo na zalogo, pa se še nič takega ni zgodilo.

Na Bulevarju San Michael smo se dobili z Julijet in Cristin in uprizorili objemanje in skakanje kakor, da se poznamo od vekomaj. A se ne?

Saj vse veva o tebi, od Osla dalje je Sandrin tako doživeto podajala, da sva bili vzhičeni, pa sploh nisva vedela o kom govori.

Pred tem, je bila ravno v trenutku obupa in je samo še iskala kako se fentat. Ajflovega stolpa nimajo, vse malo višje je pa zastraženo na 100 in en način. V vodo ni hotela, ker predobro plava in ji sigurno ne bi uspelo. Avti v centru vozijo zelo počasi, tako da je ostal samo še cug, a se je preveč sekirala, kako bo videti. Sva jo tolažili, da dosti huje že ne more biti, ker je že sedaj podn.

Če se ne bi ti pojavil, bi verjetno res kakšno neumnost storila, tako pa, je, da jo vidiš, kot bi srečala mesijo, kar malo je po luftu lebdela in spraševala, kam neki je namenjen, pa smo te zgolj slučajno zašacele. Več sreča kot pamet, da si imel podobne

interese ob podobnih časih, tako da smo te potem opazovale. Sandrin načrtno, medve pa iz čistega firbca, pa saj ni tok dober tip, nič osebnega. Pa sploh ni bilo na temo tipov. Je moralo biti nekaj, pa ne vem kaj, kar spremenila se je. Ne vem če ni kot rešilna bilka za mravljo v vodi. Se zaljubi v tisto bilko, pa nima veze ali je kopriva ali ima trnje.

Juliet ima polaroid kamero in celo malo talenta, ter ji včasih uspe prav zanimive ujeti. Eto vaju danes v Orsaju. Sicer brez tele objektiv, sploh ne vem če imajo polaroidke kaj objektivov, a precej dobra kompozicija, vzdušje pa sploh kot na sliki kakšnih ekspresionistov.

In tako ob paberkovanju zasedemo kupe na nočnem vlaku. Julka se je čez kakšno uro vrnila in se delala kot da spi, Cristin smo pa srečali ko smo v Lyonu čakali na povezavo.

Midva pa.

Oh kok je blo luštn.

Me je posadila ob okno, v smeri vožnje, kar sem tudi sam vedno poizkušal, če se le dalo, podnevi se kaj vidi, sicer ti zgine še preden se zaveš, da je bilo. Ponoči ni bilo veliko videti, potem ko vlak zapusti mesto gre še kar hitro in se vidi samo luči ki so dovolj daleč, sicer pa samo črte svetlobe šibajo kot ponorele, kar mi je tudi bilo veselje gledati, a to ob kakšnih drugih časih, ko sanjariš, kaj vse ne, in te tisto šibanje zaziblje v neslutene daljave in širjave, včasih pa še višave in globave, pač od sanjarjenja odvisno, ja pa mal fiu-fiu je treba biti, kar pa meni ni nikoli bil problem.

Sedaj pa.

Ležala je na preostalih sedežih z glavo v mojem naročju. Občasno sva kaj šepetala, da ne bi zbudila Julčke, a so bile vmes tudi precej dolge pavze, tako da se je celo zdelo da spi. Je trdila da ne, a včasih sem iz dihanja zaslutil, da je vsaj kje drugje, če ne v sanjah.

Roko sem moral imeti na njenem trebuhu, tam pod popkom, pod majico, ker ima menstruacijo in jo boli in sila prija toplota, **"Da si ne bi kaj domišljjal!"**

Je široko odprla oči, kao hudo pogledala, a iz te perspektive ji sploh ni šlo biti huda, tako da sem jo prav z zanimanjem opazoval in se blaženo (butasto) nasmihal.

Če ta ne vidi da sem zaljubljen, po je pa tut kramp, sem pomislil za trenutek, a se tudi v mislih takoj opravičil, da nisem hotel nič, tako grobo pa sploh ne, in da je angel, tako je lepa. Res, čim bolj sem jo gledal, tem lepša je bila. Verjetno se na eni strani doliva ljubezen na drugi strani pa odliva racionalna percepcija.

V Avinjonu ne bo mogla biti stalno samo z mano, ker dolguje prijatelju daljši pogovor. Malo ker je bil vanjo že vrsto let, pa čeprav je starejši, po drugi ima pa še eno veliko težavo. V tej isti gledališki skupini, kjer se kanimo ustaviti je delala, ali bila član, al pa še kaj drugega, njena starejša sestra, katere

že par let ni videla. Omenjeni prijatelj, je bil tudi vanjo, v resnici prvo vanjo in z njo sta se priključila skupini, ko ga je pa sestra začela srat okoli, ko se mu je podiral svet, sem ga pa malo tolažila, in je bil potem vame.

Nič nisva naredila iz tistega, saj je bila samo pomoč v stiski, se imava pa še danes rada in se spoštujeva, zato obveznost pogovora. Se pač spodobi si vzeti čas, med tistimi žuri in predstavami, da se v miru pogovoriva.

Upam da kaj ve o moji sestri v zadnjem času. Z enim zamorcem Afričanom, brez vseh dokumentov, na šverc že precej let živi na jugu Francije. Zadnje čase sta v Marseju in švercata lih kar se švercati da. Mamila so jo zmamila dol, potem pa orožje, ljudi, lih vse kar gre v denar. Tega je v Marseju veliko in nista velike ribe, a možnost da jih zašije kdo, pa ogromno. Se lahko samo zamerita velikim in bosta v končala smetnjaku.

Ko je govorila o sestri je začela hitreje dihati, se obračala, metala z leve na desno, me objemala, da mi prav vroče postalo, a se je tudi umirila, božal sem ji trebuh, tako da je celo malo zaspala.

Se čez 15 ali 20 minut zbudila, me objela in rekla;

"A veš da si prav fejst pob."

A je tudi pri tem ostalo.

Samo ne predaleč.

Avinjon je bil vroč. A je v zraku veter in senca ogromnih platan na bulvarju, ti dajo občutek užitka, tudi na tako vroč dan, ko smo počasi korakali proti centru.

"Saj je čisto blizu."

V resnici ni bilo, pač glede na več ali manj prečuto noč, malo pred centrom centra v eno uličko na levo, par hiš in drziing.

So še vsi spali, tako da je neuničljiva Cristin, ta ima pa res energije na ostajanje, odprla odklenjena vrata in smo se skobacali v prijetno hladni predsobo, al kaj naj bi tisto predstavljalo. Pač en dolg prostor z lesenim stopniščem na desni, okoli in okoli pa vrat ravno kolikor si jih hotel. Vsa vrata odprta iza nekaterih se je slišalo smrčanje.

Cristin se dere, dobro jutro ali je kdo doma, med tem ko se prebija proti kuhinji, med rekviziti ravno vsega mogočega. Iz sosednjega prostora se sliši preklinjanje, na kar Sandrine poskoči, o Floron in mu leti v objem.

Se počasi zbiramo v ogromni kuhinji s pogledom na ne tako malo dvorišče. Ok, no. Glede na to da je center mesta, potem je dvorišče 6 x 10 m ne malo.

"Kaj nas budite sredi noči, saj smo šli ravno spat!"

Nekdo lomasti iz nadstropja. Se pozdravljajo, objemajo, poljubljaajo, nekaj šepetajo a tudi kričijo, ker je treba tri na enkrat pozdraviti, tudi če bi slišal ne bi razumel, pa je bil cel svet tukaj. Japonci, Američani in še ker, a so vsi govorili francoščino.

V tisti zmešnjavi naroda, pristopi Sandrin, me objame in zakliče:

"Ta je pod mojo zaščito, da se mu ne bi kaj zgodilo. Floran si

razumel?"

Mi vsi mahajo, me pozdravljajo, poletijo zbadljivke, se režijo, vskoči Sandrin:

"Ne se zajebavat, jest to resno."

Še več dovtipov, stresanje rok, nekateri me poljublajo, ma po francosko, ne, nč ne štekaš. Seveda ne francoski poljub, kakor si ga tolmačimo doma. Uno, dotik ličk in stisk roke. Večinoma en, nekaj dvojnih, še celo pravi objem, po moje je bila Cristin a se v tisti gužvi nisem posvečal posameznikom. Od vekomaj imam težave s množico. Da bi si koga zapomnil pa niti pod slučajno.

No, Florentina, edinega, kaj neki imata? Ali je še kaj odločilnega in tko.

Se izkaže da je kar nekaj gostov, iz celega sveta, ki počasi proti kuhinji lezejo. Se spoznavamo, zajtrkujemo okoli poldne, ko se še zadnji prikažejo.

"Se boš stuširal popoldne, sedaj ne pridemo do kopalnice."

Sta dve, ena v pritličju ena gor, na srečo sta cekreta posebej, če bi bila skupaj, se ne bi nikoli razporedili.

Še tako izvedem dramo. Namreč, potem, ko se jih večina odpravi novim doživljajem nasproti, na kavico, sprehod, obisk, vajo, popoldansko predstavo, preide vrsta name za kopalnico.

"Kaj pa čakaš, hitro, če nočeš da te naslednji prehitijo."

Ampak saj je Juliet v banji."

Se dere Cristin iz kuhinje, pridem še jaz v troje je bolje.

Se reži Sandrin, me poljubi in porine v kopalnico:

"Po dva, sicer se nikoli ne konča."

Voda je mlačna. No, ne zelo mrzla. Drgnem milo se sploh noče peniti.

"Ali ti hrbet namažem?"

Zardevam, gledam v tla, ali steno, med tem ko si fena lase, ja v halji, kako pa, duša pokvarjena. Ne nič ni bilo na tisti strani. Čisti funkcionalizem.

Škoda da se ni izšlo z Sandrin.

Popoldne preživim s Juliet. Hodiva po ulicah, se hecava, precej živahna in nagajiva, me stalno nagovarja na lumparije.

Eni plešejo ob glasbeni spremljavi. Me potegne tam in pleševa še midva. Nikoli se nisem naučil pravilno plesati, kaj pa to sploh je, sem pa treniral folkloro in bobne igran, torej imam še kar občutka za ritem. Od vekomaj sem se rad spakoval na veliko tem, na primer oponašal različne izvajalce in sem tudi tam precej dobro sledil plesu, tako da je potem Juliet na široko razlagala, da sila dobro plešem, pa magari sem se samo spakoval na temo in da sem bil glavne zvezda.

Zvečer se usedeva precej zadaj, na predstavi domačih glumačev, sva zamudila, kako pak, ko je pa toliko zanimivih stvari, Avinjoski festival je zares, že sam po sebi vrhunec, česar koli že. V mojem primeru, življenja, v katerih drugih, žura, spet drugih predstave, izvedbe, kostumografije, scenografije, muzike te ali pa katere druge.

Ravno razmišljam, če bom še kdaj videl Sandrin, se vrine med naju, bile so klopi, me objame, poljubi, že spet na ustnice in se

mi usede v naročje, tako sva potem tudi ploskala, čeprav nisem nič razumel, a sem se udeleževal vzhičenju publike, ter izdatno doprinesel k vzdušju, namreč ploskaš lahko tudi v sinkopi, da ne rečem da se da še kakšen ritem izvesti, za kar sem bil pa zopet pohvaljen od Juliet. Ne vem če me ni osvajala, a po moje samo da bi nagajala Sandrin, kajti tam na bulvar Sant Michael ji nisem padel v oko, se je takoj videlo, pač še eden, kot že toliko njih.

Po predstavi na popredstavno zabavo s pogostitvijo, s katero se niso ne vem kako trudili, večinoma vino, u matr je dobr, lokalne sorte, nič famoznega, dobro da se ne da opisat. Nekaj sirov, še manj salam. Ne vem če nisem edini na salame navalil, prav nobenega nisem videl s salamo, nekateri s koščkom sira, drugi kruha, u ta je tudi bajen, večinoma pa samo vino.

"Se ti vidi da uživaš!"

Pravi Sandrin, ko me občasno pride objet, med tem ko kroži, ne vem če ni vse poznala, vsaj tako se je dojemalo, pa je bilo, ne vem če ne 100 ljudi, veliko pa vse kakor.

Eni odhajajo, začetni decibeli se znižajo. Debate postajajo bolj definirane. Od začetnih splošnih dovtipov in vsesplošnega rezgetanja, se tvorijo grupe, da potem ostanejo bolj komorne zasedbe ali celi pari.

Hodiva po ulicah, ene temne, druge precej osvetljene. Ene nasmejane, druge zaspane, a nama so vse všeč, ne samo to, nama so vse čarobne. Ne govoriva veliko, se pa stalno drživa za roke. Ja, seveda, če je samotna, zaspana, zatemnjena, zapuščena ulica, tem bolj me stisne, ko me poljubi. V kakšni nasmejani ulici, celo pozabi, a redko, vsaj objem če ne še kaj.

Na stopnicah papeževe palače je precej zasedeno, tudi trg je prav živahen, pa se ura obrača priti eni.

"Na Pont Nouf ne greva."

Tam so sami butasti turisti, ob spomladanskih taljenjih snega visoko gori v Juri, ko voda naraste in prestopi bregove, je pa čarobno stati, tam na koncu, ko bele pene sikajo, ko se voda zaletava v zadnji steber mostu, tam je pa nepozabno, te prime da bi skočil, a ne v smislu kanca, ampak začetka, biti kapljica te neskončne sile in potovati vse tja do morja ter se končno umiriti v morju, se stopiti z neskončnostjo narave.

"A sem butasta?"

Nasprotno, še sam bi rad bil kapljica, ampak bi se držala za roke in skupaj odplavala novim doživljanjem na morju.

"Ne zajebavi!"

Ne, res. Če ne znam tako lepo povedati kot ti, če ne znam izraziti čustev, še ne pomeni da si ne želim misliti podobno. Sicer je pa zame povsem novo in se moram prvo navaditi, na taka razmišljanja. Sam veliko, no še kar, hodim po hribih. Tam gor na vrhu, tudi posedim in zrem v daljave. Ja, se daleč vidi, je lepo, a ni samo to. Tako kot tebe prime neskončna lepota narave tudi mene in me ponese v razmišljanja, za katera se samemu sebi čudim od kje mi, a me ni še nikoli prijelo, da bi se dol vrgel, pa ne v smislu konca, a stapljanja z vetrom in daljavo. Imam preveč racionalno glavo, a

mi je tvoja prisposodba sila všeč in od zdaj naprej bom tudi nelogičnosti sanjal.

"Saj imaš res glavo malo na vogle!"

Se reži in me poljublja.

"Pridi ti pokažem mojo skrivnost, upam da je še tam."

Mesto se počasi umirja. Še daleč od miru, menda je to šele proti jutru. Muzike kolikor hočeš, vsako vrstne, žive, posnete, predvsem pa doživete in zaželeno. Eni celo privat predstave, v veseli družbi, ponavlja uspelo predstavo ali pa improvizira novo.

Lokalci iz centra za mesec dni zapustijo hiše, se odselijo na deželo, morje, hribe, k sorodnikom v druga mesta. Hiše jih veliko oddaja, tako kot našo, a menda je ta skozi celo leto, sobo po sobo. Večinoma oddajo, del hiše, nadstropje mogoče, ali pritličje, kakor se jim pač izide, ker za časa festivala, se spati ponoči ne da, če nimaš železnih živcev, za katere pa vemo da se Francozi ne morejo hvaliti.

Doma, no, v hiši kjer so me sprejeli jih je kar nekaj. Na dvorišču je velika miza in zabava je živahna, sicer ne razigrana, verjetno vrhunec je že mimo, a še daleč od ugašanja. Po sobah podobno samo v manjšem obsegu. Nekateri kažejo s prstom na ustnicah, izgleda da je kateri tudi že zaspal, ali pa je tako utrujen, da je ni sile na svetu da bi mu dvignila glavo iz udobne blazine. Če jo ima, včasih tudi kdo na tleh, to v tistih časih, letih, ne obdobju, ni ne vem kakšen problem.

Po ozkih stopnicah, za vrati, za katera ne bi nikoli rekel da sploh so, so del tapet in robnih letev, a to je francoska posebnost, se skozi pajčevino prebija na podstrešje. Sandrin vodi in si iz obraza vleče pajčevine, nič ne kolne, že cel večer ni, ja koga sreča potem se hitro vpleta drek, z mano pa ne, me čudi, kot da ni ista oseba, menda nima takih problemov. Pišuka si kompliciran na zalogo, razmišljam, se jezim sam nase, namesto da bi užival trenutek. Precej temno, samo občasno se da slutiti da je kaj.

"Pazi dvigni nogo!"

in tko skozi šaro podstrešja, dokler se ne pokaže izhod na teraso, ne vem če 2 x 3 m. Ograja je samo še ob strehi, ostalo se je podrlo verjetno še za časa druge svetovne vojne. Nekoč je bilo podstrešno stanovanje, ko se je v hiši še redno živelo in je verjetno služkinja tu obešala perilo.

Terasa je obrnjena na ulico, tako da se razigrani zvoki iz dvorišča pojavijo samo občasno glede na veselico spodaj ali pa vetra ki lahko pihlja.

Sediva z nogami bingljajočimi v globino, rama ob rami in gledava preko streh v dalj. Mesec je bil, kaj pa vem kje, ni bila ena tistih svetlih noči, tako da se je celo nekaj zvezd videlo. Tudi ozračje je malček zamegljeno, menda gre na dež.

Topli vetrič ji je kuštral lase in ji nagajal s pihanjem pramenov čez obraz. Se je zdelo da nervozno, a je bilo v resnici v pričakovanju nečesa velikega, je poizkušala obvladovat nagajiv

vetrc s premiki glave. Ni ji uspevalo, kar pa tudi ni bilo več pomembno, kajti najina obraza sta se že povsem približala in ...

Me objame, poljubi, jo prevrnem na hrbet, jo poljubljam, mi poljube vrača. Prenehava, se gledava, najina nosova se stalno zatikata. Me odrine, počaka, še bolj stisne, še bolj poljubi.

Leživa vsak sebi, opazujeva nebo, poslušava zvoke veselega mesta, se gledava, prsti se dotaknejo, dlani skleneta, me zajaha in leže name, me poljublja, ji masiram hrbet. Obleživa.

Jo odstavim, vstanem in jo previdno odnesem tisti meter proti vratom, je bolj varno, no manj nevarno, tudi tedaj ne morem brez realizma.

Sediva naslonjena na vrata, rami se dotikata, me prime za roko, gleda, ne doseže poljuba, zato zleze v naročje, se umiri in joka.

Kaj pa je?, ali sem kaj takega rekel, saj sem tiho že skoraj uro, mogoče napačen gib, nič kar bi jo lahko užalilo.

Njena topla sapa na mojem vratu. Ji poljubljam solze. Se združiva v neskončnem poljubu. Telesi se prepletata in utripata v enakomernem ritmu.

Zaspiva.

Zbudim se hipno, povsem premočen, sonce že visoko pribija z vso silo, še dobro da se nisem skuhal.

Ni je.

Verjetno sem zaspal in je odšla na zajtrk. Koliko je ura? Ne vem če ni poldne.

Nekaj pred enajsto se primajem v kuhinjo. Juliet je hitela v kopalnico, samo bežni živjo, nič vprašanj kako in kaj, nič poljubov, pa je bilo do sedaj vedno z.

Cristin vstane od mize in hoče oditi, pa jo ustavim s vprašanjem kje je Sandrin?

"Odšla je v Marsej!"

Se mi zareže odgovor globoko v možgane.

"Kako odšla?"

Pred kakšno uro, je rekla, da te noče nikoli več videti. Jokala je kot dež, kaj neki si ji pa naredil?

Letim po ruzak, seveda je vse raztreseno. Ne gledam kaj je moje, kaj ni, stlačim ker je bilo okoli in skočim na ulico. Tečem po vročih ulicah, kako so se na enkrat tako segrele, če so bile pa prej dva dni, sicer tople, a prijetno tople. Verjetno me samo usoda kaznuje, saj res ni bilo resnično, kot privid. Razumem pa nič.

Na postaji letam od perona do perona, na srečo so menda samo trije, do čakalnice, spet na vhod. Ja ni že odšla in to brez slovesa. Na voznem redu piše, da odpelje čez pol ure. Letim na peron, tečem ob stoječem vlaku. Potniki počasi vstopajo, vlak občasno puhne paro, ni bil parni, motorni, a imajo vlaki med vagoni, kaj pa vem kaj, in tisto včasih pihne paro, večinoma proti tlom, prav značilen zvok. Med tekom skačem, da bi videl v vagone.

Udari po steklu ko me zagleda. Slonela je na steklu vsa objokana. Se me razveseli za trenutek, a tudi takoj skloni glavo. Sedaj sam udarim po steklu in maham naj pride ven.

Sediva na klopi na peronu, vročina je vse hujša, ljudi je vse več, nekateri tečejo.

Sestra je zabredla, grem pogledat ali se da še kaj rešiti, vsaj da je vidim, kaj pa veš kam jo zanese, mogoče poslovilno.

Tišina.

Zelo sem uživala ob tebi, a ni nama usojeno in sem hotela da ostane samo lep spomin, pa vidim nisi zmožen normalnega slovesa. Vidim da ti ni nič jasno in se je potrebno posloviti na trd način.

Tišina.

Potem je bil cel repertoar psovk, pa ne bi sedaj tu ponavljal, samo dodam, da je v joku skočila na odhajajoč vlak, se držala za vrata in zakričala:

"Tu sais que j'aime bien chez toi ? Ben... rien du tout."

Barcelona

Do večera sem sedel na postaji, ko je odpeljal vlak v Barcelono. Kakor že veš, me je na vlaku še kar potolažil najstrašnejši Portugalec v zgodovini grozljivk s svojim šnopcem, tako da sem v Barcelono prišel še kar vesel. No, vsaj jokal nisem, če že skakal nisem od veselja.

Tam je bilo svinsko vroče, tako da več kot parka ob postaji nisem videl. Pa ni bila samo vročina. Potem ko sem ostal sam, so mi kar noge klecale, od silne nesreče, tako da sem potem cel dan preživel v parku in več ali manj žaloval. Fantje sicer ne jokamo, a bi pasalo, pa si nisem privoščil, kar mi je še danes žal.

Saj te nihče ne pozna, ne rečem v Ljubljani, tu pa.

Pa nisem našel poguma za odprt jok. Na noter pa precej.

Sem vedel da je neizhodna situacija, pa mi je bilo vse eno žal. Tudi sem si domišljjal vse mogoče situacije, kako bi bilo če, a so vse dobile precej racionalne odgovore, katere je že Sandrine povedala.

V Madridu je bilo malček bolje, sem vsaj malo okoli šel, celo obiskal Prado, pa ne vem če ne zaradi klime, zunaj je bilo neznosno vroče.

Paris me je poživil, deževalo je, to paše po tako intenzivnih občutjih, ne bi prenesel še enega optimističnega dneva. Tako sem pa prav pobožno stopal po obrežju kjer sva stopala midva, gledal parčke, ki so kljub dežju imeli randi na obrežju, kaj neki se jim

godí. Gotovo sta še kje kakšna z brezizhodno prihodnostjo. U, zgodb kolikor hočeš. Ja, tudi stal sem in v prazno gledal, a tega ni nihče opazil, tako da ni bilo krize.

V Milanu sem izpustil vlak v Rim, ker sem si neskončno zaželel domače scene, kjer je vse predvidljivo.

V Sežani sem pa že premišljeval, da mi nihče ne bo verjel, kar se mi je godilo, tako da bo bistveno lažje z 100 Švedinjami.

Da jih je 100 tudi ne bodo verjeli, da so po poskočne pa ni debate.

NAUK

What a difference a day makes?

Ogromno.

Včasih pa popoln obrat.

Ja, na boljše luba duša, kam pa.

Kdor verjame v magijo, jo lahko doživi.

Živo,

žgečkljivo,

poredno?

Tudi.

Nauk te zgodbe?

V resnici bi se moralo imenovati verouk, ker je večina dogajanja v veri, da nekaj bi, da se da, je mogoče in take. Pa spet taka konotacija ima potem negativni predznak, saj smo vendar racionalni.

Kdo pa še verjame v želje in hrepenenja?

V resnici vsi, a nekateri ne priznajo tudi če jim roko zviješ, potem pa na drugi strani, nekateri samo še o tem trobezljajo.

Seveda vero je potrebno imeti in še bistveno bolj gojiti, ker ne uspeva če jo samo zatiraš. Tudi lažna upanja so strup za

življenje, pa vendar, potem ko odklopiš od okolja, ko sam stojiš pred ogledalom, ne zjutraj, takrat jih 90% ne funkcionira

normalno, zvečer, potem ko vse napetosti popustijo, ko te potolaži film in greš v posteljo potešen z vsemi krivicami sveta, potem ko

tudi tisto abstrahiraš, ostaneš sam, no z angeli, in potem sicer lahko slepomišiš, a ti je tudi jasno da samo sebe farbaš in učinka

v resnici ni nikakršnega, ok, mogoče podaljšaš agonijo, a ti je tudi jasno, dokler se ne boš soočil z rešitvijo, smerjo, možnostjo

do takrat ne bi a ma baš nič drugače.

Tako da.

Fleksibilen je treba biti pa gre.

Ne res.